

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΣΤ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 — ΤΗΛ. 27.689 | ΠΑΣΧΑ 1959 | ΑΡΙΘ. 9

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τοῦ Πάσχα ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος ἀπήρθυνε πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν τὸ κάτωθι μῆνυμα:

«ΝΥΝ ΠΑΝΤΑ ΠΕΠΛΗΡΩΤΑΙ ΦΩΤΟΣ»

Φῶς ὑπῆρξε διὰ τὴν ἀνθρωπότητα ὁ Χριστός, φῶς ἡ διδασκαλία Του, φῶς τὰ ἔργα Του, φῶς τὸ παράδειγμά Του, φῶς ὑψίστης αὐτοθυσίας τὸ ἐκούσιον Πάθος Του, κατ' ἐξοχὴν ὅμως φῶς ὑπῆρξεν ἡ Ἁγία Ἀνάστασις Του, καὶ ὄχι τόσον ἢ ὡς ἀστραπὴ φωτὸς ἐμφάνισις παρὰ τὸν Πανάγιον Αὐτοῦ τάφον, τοῦ ἀπαστράπτοντος ἀγγέλου (Μαθ. 28, 3), ὅσον αὐτὸ τοῦτο τὸ γεγονός, τῆς Ἐγέρσεώς Του ἐκ νεκρῶν, τῆς ἐξόδου Του ἐκ τοῦ μνήματος, τῆς ἐφανίσεως πρὸς τοὺς μαθητὰς Του, καθ' ὃν χρόνον εἶχε συντρίψει «τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ Ἄδου», εἶχε καταστή «πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν», εἶχε συμφιλιώσει τὸ ἀνθρώπινον γένος μετὰ τοῦ Θεοῦ, εἶχε κατορθώσει τὴν δυνατότητα τοῦ νὰ καταναζώνται αἱ ψυχὰι τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸ φῶς τῆς παρηγορίας, ἀπὸ τὸ φῶς τῆς νίκης κατὰ τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἁμαρτίας, ἀπὸ τὸ φῶς τῆς σταθερᾶς καὶ ἐλπιδοφόρου σωτηρίας.

Πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν ἀπέτειλε διὰ τῆς λαμπροφόρου, τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ Αὐτρωτοῦ ἡμῶν, Ἀναστάσεως, Φῶς.

Φῶς εἰσῆλθεν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων. Φῶς ἐφώτισε τὸ πνεῦμά των, φῶς διέπερασε τὰ διανοήματά των, φῶς ἐπλαισίωσε τὰς πράξεις των, φῶς ἐγλύκανε τὰς ἐλπίδας των, φῶς ἐστερέωσε τὰς ἐπιδιώξεις των.

Τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον συμβολίζεται μὲ τὰς ἀνημμένας λαμπάδας, τὰς ὁποίας κρατοῦμεν κατὰ τὸν ἐορτασμόν της, κατηύρασεν αὐτὴν ταύτην τὴν πίστιν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἑαυτόν, διότι πρὶν ἢ ὁ Κύριος ἀναστηθῆ, ὁ κάθε ἀνθρώπος εἶχεν ἀμφιβολίας ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν του, ὡς πρὸς τὴν τύχην του, ὡς πρὸς τὸν προορισμόν του, ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἀθανασίας του.

Ἀπὸ τὴν στιγμήν ὅμως, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀνεδείχθη διὰ τῆς Ἀναστάσεώς Του «Κύριος τοῦ Θανάτου καὶ τοῦ Ἄδου» καὶ ἐνεφανίσθη πρὸς τοὺς μαθητὰς του καὶ συνηυλίσθη πρὸς αὐτοὺς καὶ συνέφαγε, καὶ ἐδέχθη νὰ «ψηλαφηθῆ, ἔδειξεν εἰς ἡμᾶς ἐμπράκτως ὅτι ὁ κάθε ἀνθρώπος ἐκ ψυχῆς καὶ σώματος συνιστάμενος, καίτοι ἀποθέτων τὸ σῶμα αὐτοῦ κατὰ τὸν θάνατόν του, θὰ ἀναστῆ μίαν ἡμέραν κατὰ τὸ πρότυπον τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, μὲ νέον, ἄφθαρτον, τέλειον σῶμα, διὰ νὰ ζήσῃ αἰωνίως μετ' Ἐκείνου, ἐὰν αἱ πράξεις του ἦσαν σύμφωνοι πρὸς τὴν διδασκαλίαν καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ δι' ἡμᾶς παθόντος ἀλλὰ καὶ ἀναστάντος Αὐτρωτοῦ.

Ἐνεκα τῆς τοιαύτης δαπιστώσεως ὁ ὕμνωδὸς τοῦ ἐορτασμοῦ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ψάλλει λίαν προσφυνῶς καὶ ἄκρως γηθοσύνας, «νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια», ἐπειδὴ φῶς ἐσκορπίσθη εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ τῆς δυνατότητος εἰσόδου εἰς αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων, φῶς εἰς τὴν γῆν διὰ τῆς βεβαιώσεως τῶν ἀν-

ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ Κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΥΣΕΒΕΣ ΠΛΗΡΩΜΑ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ Θ Ε Ο Κ Λ Η Τ Ο Σ

Πρὸς
τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα
τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Μετὰ ἱερᾶς κατανύξεως καὶ βαθείας θρησκευτικῆς συγκινήσεως, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς ὀφειλομένης εὐλαβείας παρηκολουθήσαμεν τὰ σεπτὰ καὶ σωτήρια Πάθη τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, κατὰ τὴν παρελθοῦσαν Μεγάλην Ἑβδομάδα. Κατὰ τὴν δραματικὴν ἀναπαράστασιν καὶ ἱερὰν ἀνάμνησιν τῶν γεγονότων τῶν συνδεδεμένων μὲ τὸν θάνατον τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν, πᾶσα Χριστιανικὴ ψυχὴ καὶ καρδιά μετὰ φόβου καὶ τρόμου ἀπέβλεψε πρὸς τὸ μέγα τοῦτο μυστήριον τῆς θυσίας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ χάριν τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἀνθρώπου.

Πράγματι. Ἡ σταυρικὴ θυσία τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία συνετελέσθη εἰς τὸν Γολγο-

θᾶν πρὸ δύο χιλιοτηρίδων, ὑπερβαίνει τὴν ἀνθρωπίνην σκέψιν. Διότι εἶναι μία ἐπὶ πλέον μεγαλειώδης ἀπόδειξις τῆς ἀπείρου εὐεργεσίας, τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἀνθρωπον. Εὐεργεσίας, ἡ ὁποία ἔχει σημασίαν διὰ τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου τοιαύτην, ὁποῖαν ἔχει καὶ ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου ἐκ τοῦ μηδενός. Ἡ σταυρικὴ θυσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα αὐτῇ τριήμερος Ἀνάστασις αὐτοῦ ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀποτελοῦσι τὴν ἀέναον πηγὴν τῆς χάριτος καὶ τὴν βεβαίωσιν τῆς κοινῆς ἀναστάσεως πάντων τῶν ἀνθρώπων.

Ἔνεκα τούτου ὁ ἀναστὰς Κύριος καλεῖται εὐεργέτης καὶ ἐλευθερωτῆς καὶ πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ νικητῆς τοῦ Ἄδου

θρώπων περὶ τῆς ἀποκαταστάσεως αὐτῶν ἐν ψυχῇ καὶ σώματι, φῶς εἰς τὰ ὑποχθόνια, διότι κατηργήθη καὶ ἀπωλέσθη τὸ «νίκος τοῦ Ἄδου καὶ τοῦ Θανάτου».

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ διαπεράσῃ τὰ πάντα ἡ χαρὰ καὶ τὸ φῶς; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ σκιοτήσῃ ὅλη ἡ κτίσις, ἀπὸ τὰ ἄψυχα ἕως τὰ ἔμψυχα ὄντα, ἀπὸ τὰ ἀπλᾶ ἕως τὰ σύνθετα, ἀπὸ τὰ μὴ ἔχοντα λόγον ἕως τὸν ἔχοντα νοῦν καὶ λόγον ἀνθρωπον; Ὅπου φῶς, ἐκεῖ καὶ ἡ χαρὰ. «Ἀγαλλιᾶσθω γοῦν», ὡς φυσικόν, «πᾶσα ἡ κτίσις τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ».

Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς πάντες, οἱ ἀποτελοῦντες τὸν Εὐσεβῆ Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν λαόν, δεχθέντες τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς Ἀναστάσεως, ἀγαλλιῶμεν ἐν Χριστιανικῷ ἑορταστικῷ πνεύματι κατὰ τὴν Λαμπρὰν ταύτην τοῦ Κυρίου

ἡμέραν, τὴν «ἑορτῶν ἑορτὴν καὶ πανήγυριν πανηγύρεων», εὐφραϊνόμενοι πνευματικῶς, ἑορτάζοντες συμφώνως πρὸς τὰ πανάρχαια καὶ ἐπιβλητικὰ ἔθιμα τῆς Ὀρθοδόξου φυλῆς μας καὶ εὐχόμενοι πλουσίως πρὸς ἀλλήλους ἐγκαρδίους ἑορτίους εὐχάς.

Τοιαύτας ἑορτίους εὐλικρυνεῖς καὶ θερμὰς πατρικὰς εὐχὰς ἀπευθύνω καὶ ἐγὼ σήμερον, ὡς προκαθήμενος τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, πρὸς πάντας τοὺς ἀποτελοῦντας τὸ εὐσεβὲς χριστιανικὸν πλήρωμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ὁ Ἀναστὰς Κύριος φέρῃ εἰς ἕνα ἕκαστον ὑμῶν πᾶσαν εὐτυχίαν καὶ χαρὰν «ἐν τῷ πνεύματι καὶ τῷ σώματι ὑμῶν», ἀξιῶσθι δὲ πάντας, ὅπως γενηθῶμεν ἐν ψυχῇ καὶ ἀφθάρτῳ σώματι, ἐν τῇ ἐπουρανίῳ Αὐτοῦ Βασιλείᾳ, τῶν γλυκέων καρπῶν καὶ ἀφθάρτων καὶ ἀθανάτων ἐπιτεύξεων τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως Τοῦ Ἀμήν.

καὶ τοῦ θανάτου. Ἐνεκα τούτου, τὸ Πάσχα τὸ ἅγιον καὶ ἱερόν, ἀποτελεῖ ἀφορμὴν χαρᾶς ἀνεκλαλήτου καὶ μονίμου, χαρᾶς ἢ ὅποια δὲν δύναται νὰ συγκριθῆῖ πρὸς τὰς φευγαλέας τέρψεις, τὰς ὁποίας ἐφευρίσκει δι' ἑαυτὸν ὁ ἄνθρωπος, διὰ νὰ ἀμβλύνη τὰς στενοχωρίας τῆς παρουσίας ζωῆς, ὑπὸ τῶν ὁποίων περιβάλλεται σχεδὸν καθημερινῶς.

Ἄλλὰ ἐὰν δι' ἐκάστην Χριστιανικὴν ψυχὴν ἢ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα γίνεται ἀφορμὴ ἱερῶν σκέψεων καὶ πηγὴ ἀνεξαντλήτου καὶ μονίμου πνευματικῆς χαρᾶς, κατὰ μείζονα λόγον ἢ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ ταύτῃ καὶ σεβασίμῃ ἑορτῇ, ἐνθυμεῖται, ὅτι ὁ ἰδρυτὴς αὐτῆς εἶναι νικητὴς καὶ θριαμβευτὴς. Ἀναπολεῖ ὅτι ἐκ τοῦ Γολγοθᾶ καὶ ἐκ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ ἐξεπήγασεν ὁ θρίαμβος τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας δὲν ὑπερίσχυσαν ποτὲ αἱ πύλαι τοῦ Ἄδου.

Μετὰ τῆς ἑορτῆς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ συνεορτάζει καὶ ἡ Ἐκκλησία τὴν νίκην καὶ τὴν ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς γῆς συντελεσθεῖσαν κατάκτησιν αὐτῆς. Οὐδέποτε ἀπὸ τὴν σκέψιν καὶ τὴν συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας ἔλειπεν ὁ σύνδεσμος τῶν Παθῶν τοῦ Ἀρχηγοῦ αὐτῆς καὶ τῆς νικηφόρου Ἀναστάσεως αὐτοῦ. Γνωρίζει καλῶς, ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς ἢ Ἁγία Ἐκκλησία, ὅτι τὸ δράμα τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τὸ νικηφόρον μῆνυμα τῆς Ἀναστάσεως ἐπαναλαμβάνεται, δύο περίπου χιλιετηρίδας μέχρι τῆς σήμερον, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἢ ὅποια, ὅπως δογματίζουσι οἱ θεοὶ Πατέρες, εἶναι ὁ Χριστὸς παρατεινόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀκριβῶς δὲ ἔνεκα τῆς πίστεως ταύτης οὐδέποτε ἡ Ἐκκλησία ἐκάμφθη, ἢ κατελήφθη ὑπὸ ἀδημονίας, διὰ τὸ μέλλον αὐτῆς ἢ διὰ τὴν ἔκβασιν τῶν δυσκολιῶν, εἰς τὰς ὁποίας πλειστάκις εὐρέθη. Ἀντίκρυσεν πάντοτε πρὸς τὸν Τιμίου Σταυρόν, ἔλαβε δυνάμεις ὑπερκοσμίους ἀπὸ τὰς πληγὰς τοῦ Λυτρωτοῦ, ὠπλίσθη ὑπὸ τῆς πανοπλίας τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ ἰδοὺ ἐπανηγύρισε τὸν θρίαμβον αὐτῆς καὶ τὴν ἀνάστασιν, καθ' ὃν χρόνον, οἱ ἀνησυχῆσαντες διὰ τὸ μέλλον αὐτῆς καὶ ἀνθρωπίνως σκεπτόμενοι, ἐθρήνουν διὰ τὴν ἔκβασιν τῆς θείας πορείας τῆς Ἐκκλησίας.

Διὰ ταῦτα, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, πανηγυρίζοντες σήμερον ἐν πολλῇ

πνευματικῇ χαρᾷ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ἃς ἔχωμεν κατὰ νοῦν καὶ ψυχὴν καὶ καρδίαν, ὅτι δι' ἡμᾶς ὁ Χριστὸς κατήλθεν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἔπαθε σαρκὶ ὁ ἀπαθῆς τῇ θεότητι καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ ἐπάτησε καὶ κατήργησε τὸν θάνατον καὶ ἐχάρισεν εἰς πᾶσαν ἀνθρωπίνην ψυχὴν τὴν δύναμιν νὰ νικᾷ τοὺς ἐχθροὺς αὐτῆς καὶ νὰ εὕρισκται τοιοῦτοτρόπως εἰς κατάστασιν πνευματικῆς ἀναστάσεως. Ἄς σκεπτόμεθα ὅτι διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν ὁ φυσικὸς θάνατος ἔχει ἐκμηδενισθῆ, διότι μετ' αὐτὸν θὰ ἀκολουθήσῃ ἢ κοινὴ πάντων ἀνάστασις, ἀρχηγὸς τῆς ὁποίας ἐγένετο ὁ Χριστὸς. Ἄς ζῶμεν πάντοτε ὡς τέκνα νικητοῦ Πατρός, ἐπιτελοῦντες τὰ καθήκοντα ἡμῶν ὡς μαθηταὶ γνήσιοι καὶ ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν αἰώνιον Διδάσκαλον, τὸν Σωτῆρα Χριστόν. Τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως ἃς συνέχῃ πάντοτε τὰς καρδίας ἡμῶν, ἃς γίνεται ὁδηγὸς φωτεινὸς καὶ ἰσχυρὸς εἰς τὴν δύσκολον πορείαν τοῦ βίου ἡμῶν.

Πάντοτε, μάλιστα δὲ σήμερον, πᾶσα ψυχὴ Χριστιανικὴ, ἀλλὰ καὶ σύμπας ὁ κόσμος, ἔχει ἀνάγκην παρηγορίας καὶ ἄνωθεν ἐνισχύσεως. Σήμερον περισσότερο πάσης ἄλλης χρονικῆς περιόδου ἢ ἀνθρωπότης ζῆ ἀνησυχούς ἡμέρας καὶ περισσότερο ἐλπίζει εἰς τὴν δύναμιν τῶν ὄπλων καὶ τῶν κατακτήσεων ἐπὶ τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως. Ἄλλὰ μόνον ὁ θριαμβευτὴς Λυτρωτὴς, μόνον ὁ ἀναστὰς Κύριος ἔχει τὴν δύναμιν νὰ παρηγορῇ τοὺς ἐν θλίψει, νὰ ἐνισχύῃ τοὺς ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῇ ποικιλοτρόπως κοπιῶντας καὶ νὰ χορηγῇ εἰρήνην εἰς ἐκάστην ψυχὴν, διότι ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ καλῶν πάντας τοὺς κοπιῶντας καὶ πεφορτισμένους καὶ δίδων νίκας πνευματικᾶς.

Νοερῶς μετέχοντες τοῦ γεγονότος τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ ἤδη διὰ τοῦ θεοῦ βαπτίσματος γενόμενοι κοινῶν τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἃς γίνωμεν κοινῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ, τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως ταύτης περικλείοντες εἰς τὴν καρδίαν ἡμῶν καὶ ἔργα νίκης κατὰ τῆς ἀμαρτίας ἐπιτελοῦντες διὰ παντός τοῦ βίου ἡμῶν.

Ἀναστασίμως λοιπὸν καὶ ἡμεῖς χαιρετίζοντες ὑμᾶς, καὶ τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» ἐν χαρᾷ καὶ ἐν ἀγάπῃ πατρικῇ πρὸς ὑμᾶς ἀπευθύνοντες, δεόμεθα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χρι-

ΕΟΡΤΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Α'

ΤΟΥ ΜΑΚ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 1009
» Διεκπ. 294

Ἀθήνησι τῆ 28-4-1959

Παναγιώτατε καὶ Θειώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικῆ Πατριάρχῃ, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀγαπητὲ ἀδελφε ἡμῶν καὶ συλλειτουργε Κύριε Ἀθηναγόρα, τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ἐν Κυρίῳ κατασπασζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἐν ἀναμονῇ εὐλαβῶς τῆς μεγάλης Ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Πάσχα, τῆς Λαμπρῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως, ἑορτῆς κατ' ἐξοχὴν τῆς χριστιανικῆς οἰκουμενικῆς συναδελφώσεως καὶ γενικῆς ἀγαλλιᾶσεως καὶ χαρᾶς τῶν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ πιστευόντων, μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἐνούμεθα τῇ σκέψει καὶ τῷ αἰσθηματι, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς μεγάλης ἑορτῆς, μετ' ἐκείνων, οἵτινες, εὐρισκόμενοι μακρὰν ἡμῶν τῷ διαστήματι, παρίστανται ἐν τῇ συνειδήσει τῶν ὀρθοδόξων ὡς οἱ φορεῖς καὶ οἱ φύλακες τῶν οἰκουμενικῶν ἀρχῶν τῆς Ὀρθοδοξίας, πρώτιστα δὲ πάντων μετὰ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος καὶ οἰονεὶ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μεθ' Ὑμῶν εὐρισκόμενοι κατὰ τὴν ὄραν τῆς Πασχαλίου πανηγύρεως καὶ ἀδελφικῶς Ὑμᾶς ἀσπασζόμενοι,

στοῦ, ὅπως μεταλαμπαδεύσῃ πρὸς πᾶσαν χριστιανικὴν ψυχὴν τὸ λαμπρὸν φῶς τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ, πρὸς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Δεόμεθα, ὅπως ἡ νίκη τῆς Ἀναστάσεως συνοδεύῃ τὴν ἀνά σύμπαντα τὸν κόσμον ἐξηπλωμένην Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἀναδεικνύουσα αὐτὴν ἀνωτέραν πάσης ἐπιβουλῆς ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὀρατῶν.

Ἐπικαλούμεθα δὲ πᾶσαν χάριν τοῦ ἀναστάντος Κυρίου ἐπὶ τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν ἔθνος καὶ ἰδιαιτέρως ἐπὶ πᾶσαν ψυχὴν χριστιανικὴν.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν
τῆ 3 Μαΐου 1959.

† Ο ΛΑΘΗΝΩΝ ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ
Εὐχέτης ὑμῶν

προσαγορεύομεν ἐξ ὅλης ψυχῆς τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη».

Τὸν ἀσπασμὸν τοῦτον φέροντες καὶ ἐν χεῖλεσι καὶ ἐν καρδίᾳ, ἐπισκεπτόμεθα Ὑμᾶς νοερώς εἰς αὔξησιν μὲν τῆς κοινῆς χαρᾶς, εἰς βεβαίωσιν δὲ τῆς ἀληθείας, ὅτι Χριστοῦ ἔσμεν μαθηταὶ ἀγάπην ἔχοντες ἐν ἀλλήλοις.

Δόξῃ Κυρίου τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἣν τῷ ἰδίῳ αἵματι περιεποιήσατο, τὴν ἑαυτοῦ εἰρήνην, κρατῶν τὴν πίστιν, ἀξάνων τὴν ἐλπίδα, πληθύνων τὴν ἀγάπην, ἐν τῷ φωτὶ τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, καὶ ἐνώνων τὰς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Παναγιότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ὁ Ἀθηνῶν ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ, Πρόεδρος

Ὅμοια Γράμματα ἐστάλησαν πρὸς πάντας τοὺς Ὀρθοδόξους Πατριάρχας καὶ τοὺς Προέδρους τῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.

Β'

ΤΟΥ ΜΑΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ ἀδελφε καὶ συλλειτουργε τῆς ἡμῶν Μετρούπολιτος κύριε Θεόκλητε, τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπασζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται ὡς Νυμφίος ἐκ παστάδος φαιινῶς ἀνατείλας, τοὺς μοχλοὺς τοῦ Ἄδου συνθλάσας καὶ ζωὴν ἡμῖν χαρισάμενος.

Χαρᾶς τὰ πάντα πεπλήρωνται ἐπὶ τῇ λαμπροφύρῳ Ἀναστάσει, αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἀγάλλονται καὶ ἡ γῆ σὺν τοῖς ἀνθρώποις εὐφραίνονται.

Χαίροντες οὖν καὶ ἡμεῖς, ὅτι ἀξιούμεθα αὐθις ἑορτάσαι τὴν ἑορτὴν τῶν ἑορτῶν καὶ πανήγυριν τῶν πανηγύρεων, ἐν ἀγαλλιᾶσει ψυχῆς σπεύδομεν εἰς νοερὰν ἐπίσκεψιν τῆς Ὑμετέρας περισπουδάστου Μακαριότητος, τὸν πασχάλιον ἀσπασμὸν ἀποδοῦναι καὶ τὸ ἀγγελόφθεγκτον καὶ ἡδυτεροπὲς μῆνυμα «Χριστὸς Ἀνέστη» προσφωνήσαι.

Σὺν τοῖς ἀνωτέρω δεόμενοι τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος ἀξιοῦν Αὐτὴν πανηγυρίσειν τὴν κλητὴν καὶ ἁγίαν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως ἐν ὑγείᾳ κατ' ἄμφω καὶ ἐπὶ ἔτη ὅτι πλεῖστα κοσμεῖν τὸν τῆς ἐνδόξου Ἑλλάδος

ἀγιώτατον ἀρχιεπισκοπικὸν Θρόνον, ἀξιοῦν-
τες δ' ἅμα τὴν Ὑμετέραν περισπούδαστον
Μακαριότητα διερμηνεῦσαι τοῖς τὴν περὶ
Αὐτὴν Ἀγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον συγκρο-
τοῦσιν Ἀρχιερεῦσι καὶ ἀγαπητοῖς ἐν Χρι-
στῷ ἀδελφοῖς τὰς πασχάλιους ἡμῶν προσ-
ρήσεις, ἀπονέμεμεν Αὐτῇ καὶ αὐθις τὸν ἐν
Χριστῷ ἀναστάντι ἀσπασμὸν καὶ διατε-
λοῦμεν.

Ἐν Δαμασκῷ τῇ 27ῃ Ἀπριλίου 1959

Τῆς Ὑμετέρας πεφλημένης Μακαριότητος

ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς

† Ὁ Ἀρτωχίας Θεοδόσιος VI

Γ'

ΤΟΥ ΜΑΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΡΩΣΙΑΣ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΜΟΣΧΑΣ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
Κύριον Θεόκλητον

Ἀθῆναι

Μακαριώτατε Δέσποτα,

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Ἐν ὀνόματι τοῦ ἀναστάντος ἐκ νεκρῶν
Χριστοῦ ἀποστέλλω Ὑμῖν ἀσπασμὸν εἰρήνης,
χαρᾶς καὶ ἀγάπης. Εἶθε νὰ ἐπιβλέψη οἰ-
κτιρομένως ἐπὶ τὴν ἐν τῇ χαρᾷ Του καὶ τῷ
ἀγίῳ ὀνόματί Του φιλάδελφον ἐπικοινωνίαν
μας καὶ εἶθε νὰ καταπέμψη ἡμῖν τὴν εἰρή-
νην Του, τὴν ὁποίαν παρέδωκε καὶ ἀφῆκεν
εἰς τοὺς πιστοὺς μαθητὰς Του.

Προσπίπτοντες ἐνώπιον τοῦ δι' ἡμᾶς
παθόντος Κυρίου καὶ ἐνώπιον τοῦ ζωηφόρου
τάφου Του, ἱκετεύομεν Αὐτὸν νὰ παράσχη
ἡμῖν τὴν δημιουργικὴν εὐλογίαν Του, τὴν
στερεοῦσαν ἡμᾶς ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ζωῆς καὶ
τῆς σωτηρίας.

Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Χριστός!

Τῆς Ὑμετ. Μακαριότητος ἀφωσιωμένος ἐν Χριστῷ

Ὁ Πατριάρχης Μόσχας καὶ πάσης Ρωσίας

ΑΔΕΞΙΟΣ

Πάσχα Χριστοῦ 1959

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΠΙΒΕΒΛΗΜΕΝΗ

Εἰς τὴν «Τσερκόβεν Βέουνικ» (Ἐκκλησιαστικὴν
ἐφημερίδα) τῆς Σόφιας, ὄργανον τῆς Ὁρθοδόξου Βουλ-
γαρικῆς Ἐκκλησίας, ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ φύλλον
τῆς 7ης Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. ἄρθρον τοῦ Πρωτοπρεσβυ-
τέρου καὶ Καθηγητοῦ κ. Στεφάνου Τσαγκῶφ ὑπὸ
τὸν δηκτικὸν τίτλον:

«Ἀθῶς παρελθὸν ἐνδοξον—παρὸν
θλιβερόν—μέλλον;»

Ἐν αὐτῷ, «ὡς ἀναγράφει καὶ σχετικὴ περίλη-
ψις δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» φυλ. 3ης
Φεβρουαρίου ἐ. ἔ., ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος ἀρθρογρά-
φος, τοποθετῶν ἐν ἀρχῇ πάνυ καλῶς τὴν θέσιν τοῦ Ἀ-
γίου Ὁρους, παρουσιάζει τοῦτο ὡς Ἀκρόπολιν τῆς
Ὁρθοδοξίας, κέντρον τοῦ Βυζαντινο—ἀνατολικοῦ μο-
ναχισμοῦ, φύλακα τῶν παραδόσεων, μουσεῖον τῆς
Χριστιανικῆς τέχνης καὶ πνευματικῶν συνενωτῆν
τῶν Ὁρθοδόξων Ἐθνικοτήτων, ἄνευ θρησκευτικῶν
καὶ Ἐθνικῶν διενέξεων καὶ ἐχθροτήτων».

Ἐν συνεχείᾳ ἀναφέρεται εἰς τὰς φυσικὰς καλλονὰς
τοῦ Ἱεροῦ τόπου καὶ ἐξιστορεῖ τὴν ἐν αὐτῷ πρώτην
σύστασιν τοῦ Ἀγιορειτικοῦ μοναχισμοῦ, καὶ ὅτι ἀπὸ
τοῦ 10ου αἰῶνος κατέχει τὸ μοναχικὸν κέντρον τῶν
ἀνατολικο—εὐρωπαϊκῶν λαῶν, ἀποβάν τῆς προσευ-
χῆς, ἀγάπης καὶ πνευματικο—μορφωτικῆς ζωῆς δι'
αὐτούς.

Ἀναφέρει εἶτα τὴν ἵδρυσιν ἐν Ἀθῶ, πλὴν τῶν
Ἑλληνικῶν Μονῶν, συγχρόνως καὶ τῶν Σλαβικῶν
τοιούτων, Βουλγαρικῆς, Σερβικῆς καὶ Ρωσικῆς, ὡς καὶ
τῶν δύο Ρουμανικῶν Σκήπτων καὶ δύο Ρωσικῶν τοιού-
των, καὶ ὅτι ἐξ αὐτῶν (τῶν Σλαβικῶν) ἀνεδείχθησαν
διάσημοι Ἐκκλησιαστικοὶ καὶ Ἐθνικοὶ ἡγέται, καὶ
δὴ Βούλγαροι, οὓς κατονομάζει, μεταξύ δὲ αὐτῶν καὶ
τὸν Εὐγένιον Βούλγαριν!, καταλήγει δὲ εἰς τὴν ἀπό-
φασιν, ὅτι τὸ Ἅγιον Ὄρος τόσον διὰ τοὺς Ἕλληνας
ὅσον καὶ διὰ τοὺς ἀνατολικο—εὐρωπαϊκοὺς λαοὺς καὶ
Ἐκκλησίας, εἶναι ἐν πολῦτιμον καὶ ἱερὸν κέντρον,
ἐνὼν αὐτοὺς ἰδεολογικο—χριστιανικῶς καὶ ὅτι βαθεῖα
καὶ εὐλικρινῆς θὰ εἶναι ἡ θλιψίς των ἐκ μιᾶς ἐνδεχομέ-
νης (ἢ ἐπειθούσης ἤδη) καταπτώσεως τῆς ζωῆς τοῦ
Ἁγίου Ὁρους.

Παραθέτει εἶτα συγκριτικούς πίνακας τοῦ ἀριθμοῦ
τῶν Ἀγιορειτῶν Μοναχῶν Ἑλλήνων καὶ ξένων,
εἰλημμένους ἀπὸ Εὐρωπαϊκὰ περιοδικὰ καὶ σχόλια
Ἑλλήνων Καθηγητῶν, με σκοπὸν νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ
Ἀγιορειτικὸς μοναχισμὸς, ἀπὸ τε πνευματικῆς, ὀλι-
κῆς καὶ ποσοτικῆς ἀπόψεως βαίνει τὴν κατιοῦσαν,
ἀφότου ὁ Ἀθῶς περιῆλθεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικρά-
τειαν. Ἡ κατάπτωσις αὐτῆ, λέγει, ὀφείλεται ἐν μέρει
εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς καὶ τὴν ἀπαλλοτριώσιν
τῶν περιουσιῶν τῶν Ἱερῶν Μονῶν, κυρίως ὅμως εἰς
τὴν ὑπαγωγὴν τοῦ Ἁγίου Ὁρους εἰς τὴν Κυριαρχίαν
τῆς Ἑλλάδος, ἢ ὁποία διὰ λόγους καθαρῶς Ἐθνικι-
στικὸς προβαίνει εἰς τὴν μείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ
τῶν μὴ Ἑλληνικῆς Ἐθνότητος μοναχῶν καὶ παρα-
δίδει εἰς τοὺς Ἕλληνας τὰς μεγάλας Ρωσικὰς
Σκήπτας, ἀπομακρύνουσα βίαιως τοὺς ξένους μονα-

χοὺς ἐκ τοῦ Ὄρους, ὡς ἐπράξεν τὸ 1913 καὶ 1926, ἀπελάσασα ἐξ αὐτοῦ χιλιάδας ἀλλογενῶν μοναχῶν. Ἐπὶ πλέον δέ, κατὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 109 τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος καὶ θου τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ἄθω, εἰς οὐδένα ξένον χορηγεῖται οὐσιαστικῶς ἢ Ἑλληνικὴ ὑπηρεσία καὶ οὕτω ἐκλείπουν οἱ ξένοι μοναχοί, ἐπειδὴ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς μὴ Ἑλληνα νὰ παραμείνῃ εἰς τὸ Ὄρος καὶ γίνῃ μοναχός. Ἐπίσης, ἀπὸ πολλῶν δεκατηρίδων αἱ Ἑλληνικαὶ ἀρχαὶ δὲν ἐπιτρέπουν καὶ προσκυνηματικὰς ἐπισκέψεις ἐν Ἄθω ὑπὸ ὀρθοδόξων ξένων.

Παριστᾷ ἐν συνεχείᾳ τραγικὴν τὴν κατάστασιν τῶν μὴ Ἑλληνικῶν Μονῶν καὶ ὅτι, διαλυομένων τῶν ξένων Μονῶν, θὰ παύσουν οἱ ἱεροὶ δεσμοί, μέσῳ τοῦ Ἄθω, τῶν Ἑλληνικῶν καὶ μὴ Ἑλληνικῶν Ὀρθοδόξων χωρῶν.

Δὲν εἶναι τυχαία, λέγει, ἡ θλιψὶς καὶ ἡ ἀγωνία τῶν μὴ Ἑλληνικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ λαῶν διὰ τὴν βαρεῖαν καὶ λυπηρὰν κατάστασιν τοῦ Ἁγίου Ὄρους.

Ἐπικαλεῖται εἰτα τὰ γραφέντα καὶ λεχθέντα ἐπὶ τοῦ ζητήματος εἰς τοὺς Ἐκκλησιαστικὸς τύπους τῶν Ὀρθοδόξων λαῶν, εἰς τὴν Διορθόδοξον τοῦ Βατοπεδίου (1930), εἰς τὴν Πανορθόδοξον, ὡς τὴν ὀνομάζει, τῆς Μόσχας (1948), καὶ τὰς ἐπὶ μέρους Ἱερᾶς Συνόδου, αἵτινες ζητοῦν ἐπιμόνως, ὅπως ἐπιτραπῆ εἰς τοὺς ὁμοσθενεῖς τῶν νὰ προσέλθουν ὡς μοναχοὶ εἰς τὸ Ἁγ. Ὄρος. Ποιεῖται δὲ ἐκκλησίαν πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὅπως ἐνδιαφερθῆ ἑνεργότερον διὰ τὴν θλιβεράν κατάστασιν του. Καὶ ἐν τέλει ζητεῖ, ὅπως γίνῃ κοινὴ Πανορθόδοξος ἐξέτασις καὶ ἐπίλυσις τῶν ἀναγκῶν καὶ προβλημάτων τοῦ Ἱεροῦ αὐτοῦ τόπου.

Πρὸς τοῦτο ἀνατρέχει εἰς τὰς διεθνεῖς συνθήκας Βερολίνου 1878, Σεβρῶν 1920 καὶ Λωζάνης 1923, καθ' ἃς αἱ διάφοροι Ὀρθόδοξοι Κοινότητες ἐν Ἄθω ἀπολαμβάνουν εἰδικῶν προνομίων, καὶ καταλήγων ποιεῖται ἐκκλησίαν, ὅπως ἐξυψωθῆ ἐκ νέου τὸ Ἁγιον Ὄρος, ὥστε νὰ γίνῃ φωτεινὸν κέντρον Πανορθόδοξου ἐνότητος, ἐκ τοῦ ὁποῦ αἱ ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίαι θὰ ἀντιλοῦν τὰ φῶτα καὶ θὰ γίνουν φορεῖς τῆς Θείας καὶ Ἱερᾶς ἀγάπης.

Ἐπὶ πενήντηκα ἤδη ἔτη μονάζων ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, καὶ ζήσας ἐν αὐτῷ ὑπὸ τὴν Τουρκικὴν καὶ Ἑλληνικὴν κυριαρχίαν, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Βουλγαρίᾳ ἐπὶ τριετίαν ὡς ἄμνηρος κατὰ τὸν πρῶτον παγκόσμιον πόλεμον, νομίζω ὅτι δικαιούμαι καὶ δύναμαι ν' ἀποκαταστήσω ἐν πολλοῖς τῶν γραφομένων τοῦ κ. Καθηγητοῦ τὴν ἀλήθειαν, χωρὶς προκατάληψιν καὶ πάθος.

Ὁ τίτλος κατ' ἀρχὴν τοῦ ἄρθρου εἶναι ἀτυχῆς καὶ ἄστοχος, ὡς πρὸς τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον. Καὶ ἀπορῶ πῶς τοῦ τόσον διαπρεποῦς Θεολόγου κ. Τσαγκῶφ διαφεύγει τῆς μνήμης ὅτι τὰ αἰωνόβια ἱερὰ ἰδρύματα, εἰς τὸ Ἁγιον Ὄρος, διακυβερνᾷ κατὰ πρῶτον λόγον ἡ Θεία Πρόνοια ὡς πρὸς τὸ μέλλον, ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲ ὄχι μόνον θλιβερά δὲν εἶναι ἡ θέσις τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἀλλὰ εὐχάριστος ἀπὸ τε πνευματικῆς καὶ υλικῆς ἀπόψεως. Ἄν δὲ ἐμειώθη κατὰ τὸ $\frac{1}{2}$ ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἑλλήνων μοναχῶν καὶ εἰς τὸ $\frac{1}{3}$ τῶν ξένων τοιούτων, τοῦτο ὀφείλεται, ὡς ὀρθῶς ἐν ἀρχῇ λέγει, εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς καὶ τὴν ἀπαλλοτριώσιν τῶν

Μοναστηριακῶν κτημάτων εἰς βλασ τὰς Ὀρθοδόξους χώρας καὶ ἰδίᾳ ἐν Ρουμανίᾳ καὶ Ρωσίᾳ, ὅπου δὲν ἀπηλλοτριώθησαν, ὡς ἐν Ἑλλάδι, ἀλλὰ κυριολεκτικῶς ἐδημεύθησαν καὶ δὴ ἄνευ δημοσίας ἀνάγκης.

Ἄδικεῖ ἑαυτὸν ἢ διαπρεπῆς Καθηγητῆς, ἐπιρριπτῶν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος τὴν μείωσιν τοῦ Ἁγιορειτικοῦ μοναχισμοῦ, στήριζόμενος ὡς πρὸς τοῦτο εἰς ἀβασίμους πληροφορίας, καθότι ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἁγιορειτῶν κατὰ τὸ 1912-13 ἦτο 6.500 καὶ οὐχὶ 10.200, ὡς γράφει, καὶ ἐξ αὐτῶν 3.000 Ἕλληνες 3.000 Ρῶσοι, 300 Ρουμᾶνοι, 130 Βούλγαροι, 50 Σέρβοι καὶ 20 Γεωργιανοί. Τὸ 1952 ἀνῆρχοντο εἰς 2.300 κατὰ τὴν γενομένην τότε ἀπογραφὴν καὶ οὐχὶ εἰς 1600, ὡς λέγει, σήμερον δὲ ἀνῆρχονται εἰς 1800, ἦτοι 1400 Ἕλληνας, 200 Ρῶσους, 120 Ρουμάνους, 50 Βουλγάρους καὶ 30 Σέρβους. Ἐπίσης εὐρίσκεται ἐκτὸς τῆς ἀληθείας, θίαν λέγει ὅτι ἡ Ἑλλάς διὰ λόγους ἐθνικιστικῶς ἐξεδιώξεν ἐξ Ἁγίου Ὄρους 1000 Ρῶσους τὸ 1913 καὶ ἄλλους πολλοὺς τὸ 1926, διὰ νὰ παραδώσῃ τὰς μεγάλας Σκήπτας τῶν εἰς Ἕλληνας μοναχοὺς. Τοὺς 1000 Ρῶσους μοναχοὺς τῆς Ρωσικῆς Μονῆς τοῦ Ἁγ. Παντελεήμονος καὶ τῆς Σκήπτης τοῦ Σεραγίου, ἀπέπεμψαν αἱ ἰδία Ρωσικαὶ Μοναστηριακαὶ καὶ Σκητιωτικαὶ ἀρχαί, διότι σχηματίσαντες ἰδίαν αἵρεσιν, τὴν τῶν «ὀνοματολατρῶν», καὶ θέλοντες ὡς μόνον ὄνομα τοῦ Κυρίου τὸ «Ἰησοῦς» ἄνευ «Χριστός», κατέλυσαν τὰς ἀρχὰς τῶν, αἵτινες ἀπετάθησαν πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ρωσίας καὶ ἐκεῖνη διὰ τοῦ Κράτους τῶν, ἔστειλε πλοῖα καὶ τοὺς μετέφερον εἰς τὸν Καυκάσον, χωρὶς καμμίαν ἀνάμειξιν ἐπ' αὐτοῦ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ἔτι δὲ περισσότερον τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Τὸ 1926, ἐπὶ Παγκάλου, ὡς λέγει, ὄχι μόνον οὐδεὶς διωγμὸς δὲν ἐγένετο κατὰ μοναχοῦ Ἑλληνοῦ ἢ ξένου, ἀλλὰ τὸ ἀναγνῶντο ἐδόθησαν εἰς τὸ Ἁγιον Ὄρος πλείονες προνομίαι ἢ ὅσα εἶχεν ἐπὶ Τουρκοκρατίας καὶ συγκεκριμένως, τὸ Ἁγιον Ὄρος ἐπλήρωσεν εἰς τὴν Τουρκίαν κατ' ἀποκοπὴν ἐτησίως 730 χρυσᾶς λίρας Τουρκίας. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκτοτε δὲν πληρώνει ἀπολύτως τίποτε. Ἐπὶ Τουρκίας ἡ ἀτέλεια τῶν εἰσαγομένων ἦτο περιορισμένη, σήμερον ἐπέξετάθη εἰς τὸ διπλάσιον. Ἡ Ἀθωνιάς σχολή, ἦτο γραμματοσχολεῖον τότε καὶ σήμερον τῆ ἀρωγῇ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους εἶναι πλήρης Ἱερατικῆ Σχολῆ. Καὶ δι' αὐτὰ εἰσέτι τὰ ἀπαλλοτριωθέντα κτήματα τῶν Ἱερῶν Μονῶν Ἑλληνικῶν ἢ μὴ, καταβάλλει ἐτησίως καὶ ἀνελλιπῶς, σοβαρὸν χρηματικὸν ποσόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ἄλλας Ὀρθοδόξους Χώρας, αἵτινες ἀπὸ ἐκατονταετίας ἐδήμευσαν τὰ ἁγιορειτικὰ Μετόχια, χωρὶς νὰ καταβάλλωσιν οὐδὲ ὀβολὸν εἰς αὐτάς.

Τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος οὐδέποτε παρενέβαλεν ἢ παρεμβάλλει προσκόματα εἰς τὴν προσέλευσιν μοναχῶν ἐκ τῶν Ὀρθοδόξων Χωρῶν, τὰ προσκόματα καὶ αἱ δυσκολαὶ ὀφείλονται ἐξ ὀλοκληρῶν εἰς τὰ πολιτικὰ καθεστῶτα τῶν Χωρῶν τῶν, τὰ ὅποια, ὡς γνωρίζει ὅλος ὁ κόσμος, ἀντιπαθοῦν τὸν μοναχισμὸν καὶ τὰς προσκυνήσεις τῶν Ἱερῶν Τόπων, καὶ δὲν ἐπιτρέπουν εἰς οὐδένα νὰ ἔλθῃ εἰς Ἁγιον Ὄρος. Τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος ἔδωκε πλήρη αὐτοδιοίκησιν εἰς τὸ Ἁγιον Ὄρος καὶ δὲν φέρει οὐδεμίαν ἀντίρρῃσιν εἰς τὴν προσέλευσιν ξένων προσκυνητῶν ἢ πρὸς ἐγκαταβίωσιν,

ΜΙΑ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ

Α'

Ἐπάρχει, ὡς γνωστόν, τὸ τάγμα Μοναχῶν Φυλάκων, τὸ ὁποῖον ἔχει συνδεθῆ ψυχικῶς καὶ ἀναποσπάστως μὲ τὰ Κρατικὰ ἰδρύματα τοῦ Ἑπουργ. Δικαιοσύνης, τὰς Κεντρ. Γυναικείας Φυλακὰς, ὡς καὶ τὸ Ἐναμορφωτικὸν Σχολεῖον Θηλέων, καὶ εἰς τὰ ὁποῖα προσφέρει ἀπὸ 20ετίας τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας του. Πρόκειται περὶ τοῦ Ἐναμορφωτικοῦ Θηλέων (πρ. Ἐμπειρικίου), εἰς ὃ ἄναμορφοῦνται καὶ ἐπαγγελματικῶς καταρτίζονται περὶ τὰ 300 κοράσια, ὡς καὶ τῶν Γυναικείων Φυλακῶν μὲ δύναμιν κρατουμέ-

νων Γυναικῶν 400 περίπου, αἱ ὁποῖαι ἰδρύθησαν, διὰ δωρεὰς καὶ τοῦ μ. εὐεργέτου Ἀβέρωφ, τῆ πρωτοβουλία τῆς ἀειμνήστου Βασιλίσσης Ὀλγας μετὰ τοῦ ἐπιτελείου τῆς «τῆς ἐν Χριστῷ ἀδελφότητος», ἀποτελουμένης ἐξ ἐπιλέκτων Κυριῶν τῆς Ἀθηναίων κοινωνίας καὶ αἱ ὁποῖαι Φυλακαὶ ἀπὸ 60ετίας συνεχίζουν τὴν σωφρονιστικὴν ἀποστολὴν των ἐν συνεργασίᾳ Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας.

Τὸ μὲν Κράτος ἐπιλέγει πάντοτε προσωπικὸν ἱκανὸν διὰ τὴν καλύτεραν λειτουργίαν τῶν ὡς ἄνω ἰδρυμάτων, ἡ δὲ Ἐκκλησία εἰς τὸν πνευματικὸν τομέα

ἀρκεῖ νὰ εἶναι οὗτοι ἐφωδιασμένοι διὰ τῆς Ἀδείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἱερᾶς Κοινοτήτος, ὡς ἴσχυεν ἀπ' ἀρχῆς καὶ μέχρι τοῦ νῦν, ἀποδείξεις δὲ τρανωτάτη εἶνε ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ἀγ. Ὁρους ἀπὸ 3.000 περίπου ἄλλοδαπῶν κατὰ τὸ λῆξαν εἰς 1958. Ἐν Ἀγίῳ Ὄρει δὲν ὑπάρχει διάκρισις φυλετικῆ, ἀλλὰ τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι διέπει τὸ Χριστιανικὸν πνεῦμα καὶ ἕκαστος τῶν οἰκητόρων του ὑμολογεῖ τὸν Θεὸν ἐν τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἀκωλύτως.

Εἶναι ἐντελῶς ἀβάσιμον, ὅτι ἐγκατεστάθη ἡ Ἀθωνιάς σχολὴ εἰς τὴν «ἐκκενωθεῖσαν» μεγάλην Σκήτην τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου. Ἡ Ἀθωνιάς παραμένει ἐκεῖ ἐπ' ἐνοικίῳ καὶ οἱ Ρῶσοι μοναχοὶ τῆς Σκήτης ταύτης εὐγνωμονοῦν τὴν Ἱερὰν Κοινότητα, διότι καὶ σοβαρὸν χρηματικὸν ποσὸν λαμβάνουν καὶ τὸ κτίριον διατηρεῖται ξένας δαπάναις. Μέχρι σήμερον οὐδὲν ἱερὸν ἴδρυμα περιῆλθεν εἰς Ἑλληνας μοναχοὺς καὶ δὴ «βιαίως», ὡς λέγει ὁ ἀρθρογράφος, καθότι ἀπαγορευεῖται βῆσις ἢ ἀλλαγὴ τῆς συνθέσεως τοῦ Ἀγίου Ὁρους, ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος καὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Μοναστικῆς Ἀγιορειτικῆς Πολιτείας, ἂν δὲ τινα Ρωσικὰ κελλία ἐρήμωσαν, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν μὴ προσέλευσιν Ρώσων ἀπὸ τοῦ 1914 καὶ ἐντεῦθεν, διὰ τὰς γνωστὰς πολιτικὰς συνθήκας ἐν τῇ χώρᾳ των. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα δὲν περιῆλθον εἰς Ἑλληνας μοναχοὺς, ἀλλ' εἰς τὴν Σερβικὴν Μονὴν τοῦ Χιλιανδαρίου, εἰς ἣν κυριαρχικῶς δικαίωματι ἀνήκον.

Βαθεῖαν τῷ ὄντι θλίψιν αἰσθάνονται οἱ Ἕλληνες μοναχοί, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ Κράτος τὸ Ἑλληνικὸν διὰ τὰς δοκιμασίας τῶν ὀρθοδόξων λαῶν καὶ Ἐκκλησιῶν, καὶ εὐχονται, ὅπως ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἄρῃ τὰ αἷτια τοῦ χωρισμοῦ, ὅποτε καὶ αἱ Μοναὶ των αὐτομάτως θὰ ἐπανδρωθοῦν καὶ ὁ ἐλλογιμώτατος Καθηγητὴς θὰ πληροφορηθῇ τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν, «οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ τῶν ὀπίστων πιστότεροι», ἂν θελήσῃ καὶ ἐπισκεφθῇ τὸ Ἅγιον Ὄρος.

Ἀμαρτάνει θανάσιμος, ὅταν διασπείρῃ εἰς τοὺς πιστοὺς ἀβασίμους πληροφῶριαν, καὶ χαλαίνει περὶ τὴν πίστιν, ὅταν ἀναμένῃ ἀπὸ συνέδρια, διασκέψεις καὶ συνόδους νὰ ρυθμίσουν τὰ πνευματικὰ τῆς Ἐρήμου. Τὸ Ἅγιον Ὄρος οὐδέποτε ἠθέλησε τὰς τοιαύτας προστασίας,

Οἱ Ἀγιορεῖται μοναχοὶ ἀδιακρίτως ἐθνότητος ἀπολαμβάνουν τῆς μητρικῆς ἀγάπης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν ἀγαθῶν τῆς εὐνομουμένης Ἑλληνικῆς Πολιτείας, καὶ εἶμαι ὑπερβέβαιος, ὅτι οὐδεὶς Ἀγιορεῖτης, ἔστω καὶ ὁμοεθνής του, παρεπονέθη εἰς τὸν κ. Τσαγκῶφ, διὰ νὰ γράψῃ ὅσα ἔγραψεν, τοῦναντίον εὐχαριστοῦν τὸν Θεὸν διότι ὑπὸ τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος κατάρθρωσαν νὰ διασφαλίσουν τὴν Μονὴν των οικονομικῶς, ἀγοράσαντες ἐν Θεῷ νίκη προσοδοφόρα οἰκήματα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ Ἔθνος των, τὸ ὁποῖον παρὰ πάντα θεῖον καὶ ἀνθρώπινον νόμον κατέσχε καὶ ἐδήμεισε τὰ ἐν Φιλιππουπόλει καὶ Σόφια μέγαρα τῆς Μονῆς των.

Τὸ Ἅγιον Ὄρος παρέμεινε καὶ θὰ παραμείνῃ, Χάριτι Χριστοῦ, μακρὰν τῶν φυλετικῶν διακρίσεων. Οἱ Ἀγιορεῖται μοναχοί, ἐπόμενοι τῇ εὐαγγελικῇ διδασκαλίᾳ καὶ ἀγάπῃ, συζοῦν ἁρμονικῶς ἐπὶ χίλια ἤδη ἔτη, καὶ θὰ ζήσουν καὶ ἐφεξῆς οὕτως, βύοντες τὰ ὄψα των εἰς τὰς ὠρυγὰς τῶν σειρήνων τοῦ φυλετισμοῦ καὶ τῆς διχονοίας.

Οἱ Ἕλληνες μοναχοὶ ὑπῆρξαν ἀνέκαθεν τὸ κυριαρχοῦν στοιχεῖον ἐν Ἀθῶ, ἀλλ' οὐδέποτε ἔκαμαν χρῆσιν τῆς θέσεώς των εἰς βᾶρος τῶν μειονοτήτων. Ἄς ἐνθυμῆται τοῦτο ὁ σεβαστὸς κ. Τσαγκῶφ, καὶ ἄς παραβάλλῃ τὸ Ἅγιον Ὄρος μὲ τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμιλίαν. Τί ἦσαν αἱ ἐκεῖσαι Μοναὶ τοῦ Μπατοκόβου καὶ τῆς Μεταμορφώσεως καὶ τί εἶναι σήμερον;

Τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὡς ἐν τέλει τοῦ ἀρθρου του εὐχεταί, μένει καὶ θὰ μένῃ φωτεινὸν πνευματικὸν κέντρον τῶν ὀρθοδόξων λαῶν, καὶ ὡς ἔχει ἐνδοξον παρελθόν, ἐξακολουθεῖ, Χάριτι Χριστοῦ, νὰ ἔχῃ ἀξιέπαινον παρὸν καὶ ἀσφαλῶς ἐλπιδοφόρον μέλλον πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ ἔπαινον τῆς ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Πολιτείας.

Ὅσα δὲ ἐν καταλειδί γράφει ὁ κ. Τσαγκῶφ περὶ μεταβολῆς τοῦ Ἀγίου Ὁρους ἐκ Μόντε Κάρλο καὶ δημιουργίας Μετοχιῶν εἰς Ἀβυssiνίαν καὶ Αὐστραλίαν εἶναι τόσον ἔωλα καὶ ἀπίθανα, ὥστε περιτευεῖ πᾶσα διάψευσις ἐπ' αὐτῶν.

Ἐν τῇ κατ' Ἀθῶ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ἀγίου Διονυσίου τῇ 18 Φεβρουαρίου 1959

Ὁ Καθηγούμενος Αὐτῆς

Ἀρχιμ. ΓΑΒΡΙΗΛ ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΗΣ

πράττει πᾶν τὸ δυνατόν. Ἄλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀπετέλεσε σημαντικὸν σταθμὸν, δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, διὰ τὴν πνευματικὴν λειτουργίαν τῶν ἐν λόγῳ Κρατικῶν Κατ'ων, εἶναι ἡ τοποθέτησις εἰς αὐτὰς Μοναχῶν, αἵτινες καὶ προέρχονται ἐκ τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγίου Ἱεροθέου Μεγάρων, τῆς τελοῦσης ὑπὸ τὴν Πνευματικὴν διοίκησιν καὶ ἐποπτείαν τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Ἀιτικῆς κ.λ.π. κ. Ἰακώβου.

Ἄλλὰ τὸ μοναχικὸν τοῦτο τάγμα ἔχει ἱστορίαν ἐν τῇ ἀρχῇ του καὶ ἐν τῇ ἐξελίξει του. Ἡ Ἐκκλησία εἶχε κατ' ἀρχὰς ἐνδοιασμοὺς ὡς πρὸς τὴν ἐπιλογὴν τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα θὰ ἀπετέλουσαν τὴν ἐκλεκτὴν ἀπαρχὴν τῶν πρωτοπόρων Σταυροφόρων, καὶ τὰ ὁποῖα θὰ ἔδει νὰ ἔχουν προικισθῆ καὶ μὲ εἰδικὰ χαρίσματα, ἀλλὰ καὶ μορφωθῆ εἰδικῶς, καθὼς ἀπῆται τοῦτο ἢ εἰς τὸν σωφρονιστικὸν τομέα ἀποστολῆ των, καὶ τοῦτο ἐν ὄψει ἰδρύσεως Σχολῆς (ἐν Τήνῳ) Μοναχῶν μὲ μόρφωσιν, ἥτις ὅμως ὡς σκέψις τότε κρατοῦσα, δὲν ἐπραγματοποιήθη. Ἡ θερμὴ ὅμως εἰσῆγγις τοῦ ὑποφαινομένου Ἱεροκήρυκος τῶν Φυλακῶν, ὅστις ἐγνώριζεν, εἶπερ τις καὶ ἄλλος, τὰ τῶν Φυλακῶν, καὶ εἶχε καὶ σύνδεσμον μὲ τὴν Μονὴν, ὡς ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ μοναζουσῶν δύο συνιδρυτριῶν (μετ' ἄλλων) ἀδελφῶν του, περὶ τῆς ἀμέσου ἀνάγκης τῆς ἰδρύσεως τοῦ θεσμοῦ μὲ τοὺς οὗς ἐγνώριζε σοβαροὺς λόγους, καὶ εὔρε σύμφωνον καὶ τὸν προϊστάμενον τῆς Μονῆς ἀειμνηστον Ἀρχ. Πέτρον Βλοτίλδην, ἐκθύμως συνεπινεύσαντα, ἐπέσπευσε τὴν ἐκ τῆς Μονῆς ἀπόσπασιν, ὑπὸ τοῦ τότε ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου, τὸ πρῶτον δέκα ἀδελφῶν, ἅς καὶ τὸ Σὸν Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης εὐηρεστήθη νὰ προσλάβῃ, διορισθεῖσάν ὡς ὑπαλλήλων μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ Φύλακος. Καὶ ὁ θεσμὸς οὗτος, ὅστις ἔλαβε τὴν ἐξελίξιν του διὰ τῆς προσλήψεως καὶ ἄλλων ἀδελφῶν, ἐκαλεῖτο πρὸς δρᾶσιν καὶ μάλιστα μὲ τὸν αὐθορμητισμὸν τῆς ἐν Χριστῷ καὶ κατὰ Χριστὸν διακονίας τῶν ἐν δοκιμασίᾳ ἀδελφῶν. Δύναται ὅμως νὰ τεθῆ τὸ ἐρώτημα. Ἐπέτυχεν ὁ θεσμὸς τοῦ ὑψηλοῦ σκοποῦ του; Ποῖος ἦτο ὁ κύριος σκοπὸς καὶ τὸ κύριον ἔργον τῆς ἀποστολῆς του;

Εἶναι ἐγνωσμένη ἡ τῶν μοναζουσῶν παρ' ἡμῖν βαθυτάτη προσήλωσις εἰς τὰ θεῖα καὶ εἰς τοὺς μοναχικοὺς κανονισμοὺς. Ἐπίσης ἡ εὐσέβεια, ἡ ἠθικὴ ἀνωτερότης, ἡ πνευματικὴ ζωὴ, ἡ μοναχικὴ πολιτεία, ἡ μετ' αὐταπαρνήσεως καὶ καλοκαγαθίας προσφορὰ πρὸς ξενίαν καὶ εἰς ἔργα φιλανθρωπίας καὶ φιλαλληλίας, ἡ ἀδελφικὴ συμβίωσις, ἡ πίστις καὶ ζωὴ μὲ τὴν βεβαίαν ἐλπίδα τῆς ἐνδόξου αἰωνιότητος, «ὅπου ἤχος καθαρὸς ἐορταζόντων καὶ βοώντων ἀπαύστως, Κύριε δόξα σοι». Καὶ πολλὰ ἄλλα προσόντα διακομοῦν τὴν μοναχὴν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μας, ἔστω καὶ ἂν ὑστερῇ αὐτὴ, ἐν πολλοῖς, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, εἰς τὴν ὅσον ἔδει ἐντρύφῃσιν εἰς τὰς Ἁγίας Γραφάς, περισσότερον ἐλκυσμένην ταύτην ἀπὸ τὰ Πατερικὰ καὶ ἀσκητικὰ συγγράμματα πρὸς μίμησιν τῶν ἐν αὐτοῖς προτύπων. Ἀπετέλεσε πρόβλημα, ἐὰν ἡ Μοναχὴ μὲ τὰ ἀνωτέρω ἐφόδια θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ζῆσιν καὶ σταδιοδρομήσῃ, χωρὶς νὰ χάσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν μοναχικὴν πολιτείαν της, τὴν ὁποῖαν, ἵνα κατὰ Ἁγίον Ἐφραίμ εἶπω, ἀσυλίστησιν οὐχὶ ἡ κουρὰ καὶ ἡ περιβολή, ἀλλ' ὁ οὐράνιος πόθος καὶ ἡ ἔνθεος πολιτεία, ἐν οἷς καὶ ὁ ἀριστος βίος

φαίνεται», ἐξερχομένη τοῦ κελλίου της καὶ εἰσερχομένη εἰς ἄλλο κελλίον, τὸ τῆς κρατουμένης καὶ εἰς ἄλλην Μονὴν, τὴν Φυλακὴν καὶ τὸ Ἀναμορφωτήριον, ἐγκαταβιοῦσα καὶ ἐργαζομένη, προσθέτουσα καὶ τὸ κεφάλαιον τῆς πνευματικῆς καὶ φιλανθρωπικῆς δράσεως εἰς τὸ ἐνεργητικὸν της καὶ πολλαπλασιάζουσα τὸ τάλαντον, κατὰ τοὺς λόγους τῆς προσευχῆς τοῦ Κυρίου «οὐκ ἐρωτῶ ἵνα ἄρῃς αὐτοὺς ἐκ τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἵνα τηρήσῃ αὐτοὺς ἐκ τοῦ πονηροῦ». (Ἰω. ιζ 15-19) Ἐπίσης «οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα, καὶ δοξάσωσι τὸν «Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ματθ. ε' 16) καὶ «Σὺ δὲ νῆφε ἐν πᾶσι, κακοπάθησον, ἔργον ποιήσον εὐαγγελιστοῦ, τὴν διακονίαν σου πληροφόρησον» (Β' Τιμ. δ' 5).

Ἐὰν δὲν συνέβαινεν ἄρδην ἀνατροπὴ τῶν συνθηκῶν τῆς ζωῆς τῆς Μοναχῆς, ἐπρόκειτο ὅμως περὶ νέου περιβάλλοντος, μεταβολῆς ρυθμοῦ καὶ συνθηκῶν διαβιώσεως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τρόπου προδιαχαρακτημένης διὰ τῆς καθιερώσεως (κουρᾶς) Χριστιανικῆς ζωῆς. Πάντως τὴν ἡσυχίαν τῆς ἐρήμου θὰ τὴν ἀντήλλαξε μὲ τὸν θόρυβον τῆς κοινοπολιτείας. Τῆς κοινωνίας τῶν ὡς ἀγγέλων ἐν σώματι βιουσῶν καὶ ἀναστρεφόμενων ἐν τῇ Μονῇ, χωρὶς νὰ χάσῃ αὕτη τὴν οὐσίαν της, θὰ προσέτιμα τὸ νέον περιβάλλον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποῖου ἐκαλεῖτο ἀξίως τοῦ Εὐαγγελίου πολιτευομένη» (Φιλ. (Φιλ. α' 27), ἀλλὰ καὶ τῆς νέας «κλήσεως» (Ἐβρ. δ' 1) νὰ ἐπιδράσῃ πρὸς ἀφομοίωσιν ἀνομοιογενῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν πολλοῖς δεκτικῶν στοιχείων. Ἡ ἐν ἱεραῖς Ἀκολουθίαις καὶ ἀδιαλείπτῳ προσευχῇ κατασκευαστικῆς κοινοβιακῆς ζωῆς, χωρὶς νὰ διακοπῇ, θὰ ἀπέκτα καὶ ἐν ἄλλο περιεχόμενον, τὴν ἀνασιροφὴν πρὸς πνευματικὰς ἐξάρσεις καὶ ἱεράς συγκινήσεις, μὲ τὴν σωτήριον ἀπόφασιν τῆς ἐπιστροφῆς, τῶν περὶ ὧν ὁ Κύριος στοργικῶς εἶπε: «ἐν φυλακῇ ἤμην καὶ ἠλθετε πρὸς με» (Ματθ. κε' 36). Ἄλλὰ καὶ ἤξιοποιεῖτο ἐπίσης διὰ τοῦ καθαγιασμοῦ τῆς ἡμέρας μὲ τὴν καθ' ἐκάστην πρωτὴν ἐν τῷ Ναῷ συμπροσευχὴν καὶ τὴν ἀνάγνωσιν μιᾶς περικοπῆς κατὰ σειράν ἐκ τῶν Γραφῶν, ἐξ ὧν καὶ τὸ τῆς ἡμέρας σύνθημα, νόημα καὶ βίωμα τῶν τε ἀδελφῶν καὶ τοῦ συμμετέχοντος προσωπικοῦ καὶ τῶν ἐν γένει συμπροσευχομένων.

Ἐπιστεῦθη ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ συμβιβασθοῦν καὶ νὰ συνυπάρξουν καὶ τὰ δύο—θεσμὸς μοναχικὸς καὶ ἡ ἐξωμοναστηριακὴ σταυροφορία τοῦ τάγματος τῆς «καλῆς στρατείας» (Β Κορ. ι' 4), ὡς φορεῖς καὶ ἐφαρμοσταὶ τῶν ὑψηλῶν χριστιανικῶν ἰδεωδῶν καὶ μὲ ἱεραποστολικὴν δρᾶσιν. Καὶ τὰ πράγματα, κατόπιν τῆς ὑπερικοσασετοῦς δράσεως, μᾶς ἐδικαίωσαν πλήρως, καὶ μὲ μίαν ἱκανοποίησιν, τὴν ὁποῖαν δυνάμεθα, καυχώμενοι ἐν Κυρίῳ νὰ αἰσθανώμεθα καὶ νὰ βροντοφωνώμεν, ὅτι ὁ θεσμὸς, χάριτι θεῖα, ἐπέτυχε παρὰ τοὺς ἀρχικοὺς ἐνδοιασμοὺς καὶ τὰς ἀναφανείσας ἐκάστοτε ἀναποφεύκτους καὶ οὐ μικρὰς δυσχερείας καὶ ὑπαρχούσας ἐλλείψεις.

Καὶ βλέπομεν τὴν ἀδελφὴν Μοναχὴν, ἐὰν μὲν καθηλωμένην εἰς τὸ στοιχεῖόν της, τῆς μοναχικῆς πολιτείας καὶ ζωῆς, χωρὶς παρέκκλισιν, δόξα τῷ Θεῷ, ἵσταμένην ὅμως καὶ ἐπαγρυπνοῦσαν ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων, ἐκπληροῦσαν πιστῶς τὰ ἐπίσης ἱερὰ ἐν τοῖς

ιδρύμασι καθήκοντα. Τὴν βλέπομεν ὄχι εἰς τὸ κελλίον-ἡσυχαστήριον, ἀλλὰ τὸ κελλίον τοῦ πόνου καὶ τῆς «παιδείας», τὴν βλέπομεν εἰς τὸν θάλαμον τῶν ἀναμορφουμένων ἀπὸ κοινοῦ καὶ κατ' ἰδίαν νοουθετοῦσαν, διδάσκουσαν, συμπροσευχομένην, παρηγοροῦσαν καὶ ἠθικῶς ἐνισχύουσαν καὶ ἀμβλύουσαν τὸν πόνον εἰς κρισίμους στιγμὰς τῆς δοκιμαζομένης.

Τὴν βλέπομεν εἰς τὰ ὑπεύθυνα καθήκοντα καὶ θέσεις, μικρὰς ἢ μεγάλας, μὲ πιστὴν καὶ εὐσυνείδητον ἐφαρμογὴν τοῦ κανονισμοῦ καὶ ἐκτέλεσιν δακονημάτων, καὶ μὲ τὸν τρόπον τῆς, ὃν ὑπαγορεύει, ὄχι τόσον ἢ ὑπαλληλικὴ ἰδιότης καὶ συνείδησις, ὅσον ἢ ἐκτίμησις τοῦ ἱεροῦ σχήματος, τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλει πάντοτε εὐσχημον, ἱεροπρεπῆ καὶ στοργικὴν μεταχειρίσιν τῶν ἀναμορφουμένων καὶ σωφρονιζομένων, ἐν συνδυασμῷ τῆς αὐστηρότητος καὶ ἐπιεικειᾶς, κατὰ τὸν λόγον τοῦ θ. Παύλου ἀπὸ ἐπιεικῆς ὑμῶν γνωσθήτω πᾶσιν ἀνθρώποις· ὁ Κύριος ἐγγύς» (Φιλ. δ' 5).

Τὴν βλέπομεν εἰς τὰς ἐμπιστευτικὰς καὶ βοηθητικὰς ὑπηρεσίας μὲ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν, ποῦ ἐμπνέει καὶ ζωογονεῖ ὁ Σταυρὸς ὃν φέρει ὡς σύμβολον, ὄχι μόνον τοῦ «ἀράτω τὸν σταυρὸν» τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ νεκρώσεως τοῦ ἐγῶ καὶ τῶν παθῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐπωμιτισμοῦ τῶν νέων πολλαπλῶν ὑψηλῶν καθήκοντων, εἰς τὴν πιστὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὁποίων καὶ τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τούτων, ἀτενίζει περιπαθῶς τὴν δόξαν τῆς Ἀναστάσεως. Τὴν βλέπομεν ἐκεῖ δουλεύουσαν γυναῖκας, γράϊας καὶ κοράσια, ὑγιεῖς καὶ ἀσθενεῖς, «ὡς τῷ Κυρίῳ μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πολλῶν δακρύων καὶ πειρασμῶν...» (Πράξ. κ' 19) καὶ «μη κατ' ὀφθαλμοδουλείαν ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, ἀλλ' ὡς δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ, ποιοῦντες τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐκ ψυχῆς, μετ' εὐνοίας, δουλεύοντες τῷ Κυρίῳ καὶ οὐκ ἀνθρώποις· εἰδότες ὅτι ὁ ἐάν τις ἕκαστος ποιήσῃ ἀγαθόν, τοῦτο κομιεῖται παρὰ τοῦ Κυρίου, εἴτε δοῦλος, εἴτε ἐλεύθερος» (Ἐφεσ. ζ' 6-8).

Τὴν βλέπομεν τοποθετημένην εἰς τὸ εὐλογηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου χειρωνακτικὸν ἐργοστάσιον, κατακτῶσαν, καὶ προωθοῦσαν τὰς ἐργαζομένας πρὸς ἀπασχόλησιν καὶ ἀπόδοσιν, μὲ τὸν μειλίχιον τρόπον τῆς καὶ πρὸ παντός, μὲ τὴν ὑποδειγματικὴν ζωὴν τῆς, ἀφοῦ αὐτὴ γίνεται πρῶτῃ ἐργάτις (Β' Θεσσ. γ' 7-12).

Τὴν βλέπομεν εἰς τὸ προαύλιον ἀσχοῦσαν τὴν ἐποπτεῖαν καὶ ἀναστροφὴν μετὰ τῶν τροφίμων τοῦ ιδρύματος καὶ μὲ τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ Σχήματος, τὸ ὁποῖον σιωπηρῶς διδάσκει καὶ παραδειγματίζει, ἐπηρεάζον τὸ περιβάλλον μὲ τὸ νόημα του, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν μίαν ὁλοκληρωτικὴν ἀφιέρωσιν εἰς τὸν Σωτῆρα καὶ Νυμφίον Χριστόν (Ματθ. κε' 10), ἐξ εὐγνωμοσύνης πρὸς Αὐτόν διὰ τὴν δωρεάν καὶ διὰ τοῦ Αἵματος του σωτηρίαν τῆς (Ἐφ. β' 8).

Εἰσέρχεται μὲ τὴν συνειδητὴν τελωνικὴν εὐλάβειαν, διὰ νὰ διακονήσῃ εἰς τὸν Ναόν, ὅστις λάμπει καὶ εὐωδιάζει ἀπὸ τὸν λιβανωτὸν τοῦ θυμιάματος τῆς εὐπροσδέκτου προσευχῆς, ἐνῶ ψάλλει καὶ δοξολογεῖ τὸν Ὑψιστον, ἐνώουσα τὴν φωνὴν τῆς μὲ τὴν φωνὴν τῶσαν ἄλλων, αἵτινες ἀναμορφωθεῖσαι καὶ ἀναγεννηθεῖσαι συμπάλλον ἐπίσης «ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν τῷ Κυρίῳ» (Ἐφ. ε' 19) καὶ ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μᾶ καρδίᾳ, ἐνῶ

σοβαρῶς ἐπικουρεῖ τὸν ἱερέα εἰς τὸ ποιμαντικὸν ἔργον του.

Τὴν βλέπομεν ταχύπτερον καὶ καιευθύνουσαν τὰ βήματά της πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν θείων δρημάτων. «Ὡς ὠραῖοι οἱ πόδες τῶν εὐαγγελιζομένων εἰρήνην, τῶν εὐαγγελιζομένων τὰ ἀγαθὰ» (Ῥωμ. ι' 13-18) Ἔχει ἐπίγνωσιν καὶ τὴν συναίσθησιν, ὅτι τὴν καλοῦν καὶ καθήκοντα συνδιαλλαγῆς καὶ ἐνώσεως διεστῶτων καὶ γεφυρώσεως τοῦ χάσματος, τὸ ὁποῖον διανοίγει τὸ ἀδίκημα καὶ ἡ ἀμαρτία μετὰ τῶν οἰκογενειῶν καὶ τῶν θυμάτων, ὡς διάκονον καταλλαγῆς» (Β. Κορ. ε' 14-21).

Τὴν βλέπομεν ἐν γένει ἀεικίνητον διὰ τὴν καθοδήγησιν ψυχῶν εἰς τὸν Χριστὸν ἀμύητων καὶ παραστρατημένων, διότι πιστεύει καὶ ὑπακούει εἰς τὰ θεῖα ῥήματα τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς «ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται καὶ βιασταὶ ἀρπάζουσιν αὐτήν» (Ματθ. ιε' 12). Καὶ πόσα ἄλλα ἡ Μοναχὴ Σταυροφόρος ὑπὸ τὴν ἔνοιαν τῆς «ἐκστρατείας» καὶ ὄχι τῆς σχηματοφόρου θὰ ἐπιτελῆ, τὰ ὁποῖα ὡς τελούμενα κατὰ τὸ «μη γνώτω ἢ ἀριστερά σου τί ποιεῖ ἢ δεξιὰ σου», εἶναι ἀγνωστα καὶ φοβεῖται τὴν κοινολόγησιν, κατεχομένη ὑπὸ τοῦ τρόμου μήπως καὶ κατ' αὐτῆς οἱ λόγοι τοῦ Θεανθρώπου «ἠγάπησαν τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἢ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ» (Ἰω. ιβ' 43, ε' 41), καὶ στερηθῆ τοῦ «ἀπὸ Θεοῦ ἐπαίνου» (Α' Κορ. δ' 5).

Ἄλλ' ἓνα θεσμὸν τσαῦτα προσενεγκόντα, καὶ δὴ κατὰ τὴν τότε σοβοῦσαν κατάστασιν τῆς Κατοχῆς καὶ μετὰ τὴν κατοχὴν, ὅτε δυστυχῶς μέγας ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγκαθειρτικῶν, διαδραματίσαντα δὲ καὶ ἐθνικὸν ρόλον, ἀλλὰ καὶ προσφέροντα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Σωφρονιστικὴν ὑπηρεσίαν, τις ἐκ τῶν ἀρμοδιῶν ὑπευθύνων παραγόντων καὶ Ἀρχῶν, δὲν θὰ προσέξῃ, ἀλλὰ καὶ συντρέξῃ καὶ προαγάγῃ καὶ τοῦτο πρὸς πλείονα καρποφορίαν (Λουκ. ηα' 4-15) καὶ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας;

Καὶ ὅμως πρέπει. Ἀναμφισβητήτως ἀπέβη ὁ θεσμὸς σωφρονιστικῶς παράγων, καὶ ὡς τοιοῦτος πρέπει νὰ ὑποστηριχθῆ καὶ μάλιστα νὰ προωθηθῆ διοργανούμενος καὶ διὰ τῆς ἐνισχύσεως καὶ μὲ μορφωμένας ἄλλας ἀδελφάς, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐπιζήσῃ καὶ νὰ συνεχίσῃ τὴν λαμπρὰν δρασίν του, καθ' ὅσον τρόπον προώρισται νὰ δράσῃ εὐρύτερον βεβαίως, ὁ ἀρτισύστατος θεσμὸς τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῶν «Διακονισσῶν κοινωνικῶν λειτουργῶν», μετὰ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ συμπράξῃ, ἑκατέρου τῶν θεσμῶν τούτων προσφέροντος ἐν τῇ συνεργασίᾳ ἐκ τοῦ ἀποθέματος τῆς πείρας τῶν γνώσεων, καὶ πρὸ παντός τοῦ ἐνθέου ζήλου καὶ ἀρετῆς, εἰς τὴν «οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφ. δ' 12, Α' Θεσ. ε' 11-14) καὶ πρὸς δόξαν Θεοῦ.

Ἀρχ. ΠΡΟΚ. ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

«Ὅταν δὲ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσῃται ἀφθαρσίαν καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσῃται ἀθανασίαν, τότε γενήσεται ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος· κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νίκος. Ποῦ σου, θάνατε, τὸ νίκος; Ποῦ σου, θάνατε, τὸ κέντρον;»

(Α' Κορ. ιε' 54-55)

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Εὐτυχής διαπίστωσης.

Ἄθροβα ὑπῆρξεν ἡ συρροή τοῦ Ἐκκλησιασματος εἰς τοὺς ἁγίους ναοὺς καθ' ὅλην τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα, ὅπου διὰ τῆς ἀναμνήσεως τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου καὶ διὰ τῶν μυσταγωγικῶν ἀκολουθιῶν ἀποκαθαίρεται ὁ νοῦς καὶ κοινωνεῖ ὁ λαὸς πρὸς τὸ βάθος τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Μὲ ἐξαιρετικὴν δὲ λαμπρότητα ἐυοράσθη καὶ ἡ ζωηφόρος Ἀνάστασις, ἡ πίστις πρὸς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται εἰς τὸ κέντρον τῆς Ὁρθόδοξου χριστιανικῆς ζωῆς.

Παρ' ὅλας δὲ τὰς μεμνημένους φωνάς, ὀφειλομένον νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι τονοῦται καὶ ἐμβαθύνεται ὁσημέραι τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα τοῦ λαοῦ μας. Καὶ ἀποτελεῖ τοῦτο ἀπλήρῃ ἀπόδειξιν, ὅτι ἀνιῶσα εἶναι ἡ ἀποδοτικότητα τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ ὅτι ὁ σπόρος, τὸν ὁποῖον αὕτη, ὄλοεν καὶ ἀφθονώτερον ῥίπτει, πίπτει εἰς ἀγαθὴν γῆν.

Ἄς μὴ λησμονῶμεν, ὅτι ἡ ἐποχὴ μας γεννᾷ τὴν ὕλοφροσύνην. Καὶ ὅτι ἐν μέγα μέρος τοῦ κόσμου ἀπέβη ἄθρον ὑπὸ τὸν κομμουνισμόν.

Παρὰ ταῦτα ὅμως καὶ ἐκεῖ καταροεῖται, ὄλοεν καὶ περισσότερον, ὅτι καὶ ὁ ἀνθρώπινος μόχθος ἀποβαίνει ἀδικαίωτος καὶ ἡ πορεία ἐπὶ τῆς γῆς θλιβερά, χωρὶς τὸ στήριγμα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὅτι μόνον διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἐν τῷ Χριστιανισμῷ ἐκκολλάπεται καὶ τελεσιουργεῖται ἡ γένεσις μιᾶς νέας καὶ σωτηριώδους πνευματικότητος ἐν τῷ κόσμῳ. Διὰ τοῦτο ὄλοεν καὶ πληθύνονται οἱ μετανοοῦντες ἄσωτοι υἱοί, οἱ τρεφόμενοι μέχρι τινὸς μὲ τὰ κεράτια τοῦ ὕλισμοῦ καὶ ἐπιστρέφοντες εἰς τὴν τρυφὴν τοῦ Πατρικοῦ οἴκου.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ θρησκευτικὴ ὑπῆρξε πάντοτε τὸ θεμέλιον τῆς ζωῆς του καὶ τοῦ ὁποῖου καὶ τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα καὶ ἡ ἱστορικὴ του σταδιοδρομία καὶ δόξα εἶναι συνυφασμένη μὲ τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας του, εἶναι εὐτυχῆς διαπιστῶν, ὅτι ἡ ἀνόρθωσις τῆς ἀποτελεῖ τὴν ἀδιάπτωτον μεριμνῶν τῶν ταγῶν τῆς ὑπὸ τὴν σελτὴν ἡγεσίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Θεοκλήτου, ὁ ὁποῖος δὲν φείδεται πρὸς τοῦτο κόπον καὶ μεριμνῶν. Καὶ ὅτι καὶ ἡ Πολιτεία στερορὰν ἀπόφασιν ἔχει νὰ βοηθήσῃ ἀποτελεσματικῶς τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τῆς ὑψηλῆς τῆς ἀποστολῆς.

Ἄληθής συναγερομός.

Νέον δεῖγμα τῆς ζωῆς θρησκευτικότητος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ τῆς προσηλώσεως αὐτοῦ εἰς τὰς ἱερὰς παραδόσεις του εἶναι ὁ ἀληθής συναγερομός, ὅστις παρετηρήθη κατὰ τὴν διοργάνωσιν ἱερῶν προσκυνημάτων εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους. Μὲ τὴν ἀξιόπαινον πρωτοβουλίαν χριστιανικῶν συλλόγων ἡ τουριστικῶν γραφείων καὶ πρακτορείων, χιλιάδες Ἑλλήνων προσκυνητῶν, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς πεφωτισμένους κληρικοὺς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, μετέβησαν κατὰ τὰς ἁγίας ἡμέρας τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος καὶ τοῦ Πάσχα εἰς Παλαιστίνην, διὰ νὰ προσκομί-

σουν εἰς αὐτὴν τὰ μύρα τῆς κατανύξεώς των καὶ διὰ νὰ ζήσουν ὀλίγας ἡμέρας ἐν τῇ ὥραία καὶ ὑποβλητικῇ ἀτμοσφαίρᾳ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐγεννήθη, ἔζησεν, ἐδίδαξεν, ἐσταυρώθη καὶ ἀνέστη ὁ Κύριος.

Ἡ «Ἐκκλησία» εὐχεται δολοφύχως, ὅπως αἱ ἱερὰ αὐτὰ ἐξορμήσεις καὶ ἀποδημίαι εἰς τὸ μέλλον συστηματοποιηθοῦν καὶ οργανωθοῦν ἔτι περισσότερον καὶ δώσουν ἀφορμὴν, ἵνα καὶ οἱ ἀρμόδιοι δεῖξουν τὸ ἀρμόζον ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς Ἁγίους Τόπους. Ἐὰν ἀποστολαὶ ξένων Ἐκκλησιῶν μεταβαίνουν εἰς Παλαιστίνην, ἵνα ἐγκαταστήσουν προσκονήματά των, πολὺν περισσότερον πρέπει ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλλάς νὰ δεῖξῃ ζωντανὸν καὶ ἐμπρακτὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὰ ἀπὸ αἰῶνων ἐμπεπιστευμένα εἰς τοὺς μοναχοὺς τῆς ἱερᾶ προσκονήματα.

Τὰ περιοδικὰ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἀποτελεῖ τῷ ὄντι σταθμὸν ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅτι ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία, ἐν τῇ προσπαθείᾳ αὐτῆς, ὅπως συνεχίσῃ προσφέρουσα εἰς τὸν εὐσεβῆ Ἑλληνικὸν λαὸν κατάλληλον πνευματικὴν τροφήν, διὰ τῶν Περιοδικῶν αὐτῆς «Τὸ Χαροῦμενο Σπίτι», «Τὰ Χαροῦμενα Παιδιά» καὶ τοῦ Δελτίου «Φωνὴ Κυρίου» προέβη ἤδη, χωρὶς νὰ φεισθῇ οὐδεμιᾶς θυσίας, ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ τρέχοντος ἔτους, εἰς πλήρη ἀνακαίνισιν τῶν ἐντύπων τούτων τόσον ἀπὸ ἀπόψεως ἐμφανίσεως, ὅσον καὶ ἀπὸ πλευρᾶς περιεχομένου. Ὅτω τὰ Περιοδικὰ ταῦτα ἀνταποκρίνονται τώρα πλήρως πρὸς τὰς συγχρόνους ἀνάγκας τῆς Ἑλληνικῆς Χριστιανικῆς οἰκογενείας, τῶν παιδιῶν καὶ τοῦ Χριστιανικοῦ Πληρώματος. Πλήρῃ τῆς ποιτικῆς βελτιώσεως τῶν Περιοδικῶν τούτων, ἀξία ἰδιαιτέρας ἐξάφρασεως εἶναι καὶ ἡ κατὰ τὸ τρέχον ἔτος ἐξασφάλις τῆς ἐγκαίρου ἀποστολῆς καὶ κυκλοφορίας αὐτῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰδικώτερον εἰς τὸ Δελτίον «Φωνὴ Κυρίου», ἀξιοπαρατήρητον τυγχάνει, ὅτι τὰς πρώτας σελίδας αὐτοῦ καταλαμβάνει σύντομον, εὐληπτικόν, ζωντανὸν καὶ ἐποικοδομητικὸν δι' ἐκάστην Κυριακὴν κήρυγμα, τὸ ὁποῖον δύναται ν' ἀναγνώσκηται, ἐν ἀνάγκῃ, εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς, ὑπὸ τῶν Ἐφημερίων, ἀντὶ Κηρύγματος.

Ἡ «Ἐκκλησία» πιστεύει, ὅτι οἱ Σεβ. Ἱερόρχοι, ἀνταποκρινόμενοι εἰς σχετικὴν Ἐγκύκλιον τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ὡς Προέδρου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, θὰ μεριμνήσουν διὰ τὴν ἔτι εὐρύτεραν κυκλοφορίαν τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἐντύπων, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν, ὅτι ταῦτα εἶναι τὰ ἐπίσημα Περιοδικὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ, ὡς καθαρῶς ἱεραποστολικὸν σκοπὸν ἐπιδιώκοντα, διατίθενται εἰς τιμὴν κάτω τοῦ κόστους αὐτῶν. Ὡσαύτως οἱ εὐλαβέστατοι Ἐφημέριοι, οἱ Κατηχηταὶ καὶ οἱ Ἑλληνες Ἐκπαιδευτικοὶ ἔχουν ἱερὰν ὑποχρέωσιν νὰ χρησιμοποιοῦσιν πάντα τὰ δυνατὰ μέσα διὰ τὴν διάδοσιν τῶν ἀνακαινισθέντων αὐτῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐντύπων.

Τὸ κατάλληλον ἔδαφος.

Εἶναι ἐλπιδοφόρον τὸ γεγονός, ὅτι ἐξ ἀφορμῆς τῆς γνωστῆς πρωτοβουλίας τοῦ Πάπα Ἰωάννου ΚΓ' εὐρύτατος λόγος γίνεται ἐσχάτως περὶ τοῦ ζητήματος τῆς συγκλήσεως μιᾶς ἀληθῶς Οἰκουμενικῆς Συνόδου κ.τ.τ. Ὅσον καὶ ἐὰν ἡ Ἐνωσις φαίνεται πρὸς τὸ παρὸν μία χιμαίρα καὶ οὐτοπία, διότι προσκρούει εἰς πλείστα οὐσιαστικά ἐμπόδια, τὰ ὅποια τὸ γε νῦν ἔχον εἶναι δύσκολον νὰ ὑπερπηδηθῶν, παρὰ ταῦτα εἶναι βέβαιοι ὅτι ὁ ὑπάρχων σπόρος τῆς ἰδέας τῆς Ἐνώσεως κάποτε θὰ δημιουργήσῃ βλαστὸς καὶ καρπὸς. Καὶ τὸ ὅτι πανταχόθεν σήμερον ἀναπέμπονται εὐχαὶ ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως καὶ ἐκφράζεται ζωηροτάτη ἢ δι' αὐτὴν νοσταλγία, εἶναι σημαντικὴ πρόοδος, ἥτις ἀσφαλῶς θὰ ὀδηγήσῃ εἰς περαιτέρω ἐξελίξεις.

Ἡ «Ἐκκλησία» εὐχεται θερμῶς, ὅπως αἱ ἀρξάμεναι ἐκδηλώσεις ἔχον εὐτυχή συνέχειαν. Ἀλλά, διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ αὐτό, οὐδέποτε πρέπει νὰ λησμονῆται, ὅτι τὸ μόνον ἀσφαλές καὶ κατάλληλον ἔδαφος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύνανται νὰ εὐδοκμήσουν καὶ νὰ καρποφορήσουν αἱ πρὸς Ἐνωσιν προσπάθειαι, εἶναι ἡ ἱερὰ Παράδοσις, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐκκληροδότησεν ἡ ἀδιαίρετος Ἐκκλησία τῶν πρώτων Χριστιανικῶν αἰώνων.

Ἀποτελεῖ ἐγγύησιν.

Με ἀπερίγραπτον χαρὰν καὶ ἱκανοποίησιν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐδέχθη τὴν εἶδησιν τῆς προαγωγῆς καὶ τῆς ἰδρύσεως 300 Δημοτικῶν Σχολείων με ταυτόχρονον διορισμὸν πολλῶν ἑκατοντάδων διδασκάλων μέχρι καὶ τοῦ ἀπωτέρου συνοικισμού τῆς Ἑλληνικῆς υπαίθρου.

Τὸ γεγονός αὐτὸ εἶναι νέα ἐκδήλωσις τοῦ θερμοῦ ζήλου τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐκπαιδεύσεως καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας κ. Βογιατζῆ, ὅστις κατὰ πεφωτισμένον τρόπον ἐργάζεται διὰ τὴν ἀνύψωσιν τῆς πνευματικῆς στάθμης τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἐπὶ πλεόν τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ἀποτελεῖ ἐγγύησιν, ὅτι ὁ κ. Ὑπουργὸς θὰ καταβάλλῃ πᾶσαν προσπάθειαν καὶ διὰ τὴν εὐτυχή ἐπίλυσιν τῶν ἐκκρεμοῦντων Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων καὶ ἰδίᾳ τοῦ ζητήματος τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας, διότι, ὡς πρὸ τινος διεκήρυξεν, ὁ «πρωταρχικὸς σκοπὸς» καὶ ἡ κυριώτερα ἐπιδίωξις αὐτοῦ εἶναι ἡ ἀνύψωσις τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Ἐγκληματικὸν χαρακτῆρα.

Δικαία εἶναι ἡ διὰ τοῦ τύπου ἐκφρασθεῖσα πανελλήνιος ἀγανάκτησις διὰ τὴν ἐκ τῆς ἱερᾶς μονῆς Βησσαρίωνος κλοπὴν τοῦ ἀνεκτιμήτου ἱστορικῆς ἀξίας χειρογράφου Ἐδαγγελίου, μικροῦ μεγέθους, φέροντος εἰς τὸ τέλος ὑπογραφήν τοῦ αυτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου.

Ἡ πρᾶξις αὕτη, ἔχουσα αὐτόχρονα ἐγκληματικὸν χαρακτῆρα καὶ ἀποδεικνύουσα τοῦτ' αὐτὸ προδοτικὴν διάθεσιν ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους, δὲν πρέπει νὰ ἀφήσῃ ἀσυγκινήτους τοὺς ἀρμοδίους.

Ὁ μόνον δέον νὰ γίνων ἀσθηρόταται ἀνακρίσεις πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ δράστον, ἀλλὰ δέον νὰ ἐπιπέσῃ καὶ βαρὺς ὁ πέλεκυς τῆς δικαιοσύνης ἐπ' αὐτοῦ. Εἶναι πανελλήνιον αἴτημα ὁ ἀνακαλυφθησόμενος κλέπτης νὰ τιμωρηθῇ ἀσθηρότατα καὶ παραδειγματικῶς. Ἐξ ἄλλου, ὡς ὀρθῶς ὑπεδείχθη, τὰ μὲν τελωνεῖα τοῦ Κράτους δέον νὰ κινήθωσιν δραστηριώτατα πρὸς παρεμπόδιον τῆς λαθραίας εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν ἐξαγωγῆς τοῦ κειμηλίου, αἱ δὲ ἑλληνικαὶ πρεσβεῖαι ἐν ταῖς διαφόροις χώραις δέον νὰ ἐπιστήσουν τὴν προσοχὴν εἰς τὰ διάφορα ξένα Μουσεία, εἰς τὰ ὅποια πιθανῶς θὰ καταλήξῃ τὸ κλαπέν Ἐδαγγέλιον.

«Λεῖα τῶν κατῆλων».

Ἐν συνεχείᾳ δέον νὰ τονίσωμεν, ὅτι τὸ γεγονός τῆς κλοπῆς τοῦ χειρογράφου Ἐδαγγελίου δεικνύει, ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ληφθῶσιν σύντονα μέτρα πρὸς ἀσφάλισιν τῶν κειμηλίων καὶ ἀρχαιολογικῶν θησαυρῶν, οἱ ὅποιοι φυλάσσονται ἐν διαφόροις μοναῖς καὶ ἰδρύμασι ἢ ἐν ἰδιωτικαῖς οἰκίαις.

Ὡς λίαν εὐστόχος σημειοὶ ὁ ἐκλεκτὸς συντάκτης τῆς ἐν Θεσσαλονικῇ ἐκδομένης «Μακεδονίας», «τὰς ἐπαρχίας διατρέχον ὀργανωμέναι σπεῖραι, πὸ σκοπὸν ἔταξαν ν' ἀπογυμνῶσιν ἰδρύματα, ἄτομα καὶ τὰ παλαιὰ ἀρχοντόσπιτα ἀπὸ τὰ κατεχόμενα παρ' αὐτῶν κειμήλια, χειρόγραφα, εἰκόνας, βιβλία, κομποτεχνήματα, ἀντὶ πινακίου φακῆς. Συχνὰ οἱ κάτοχοί των, ἀγνοοῦντες τὸν θησαυρὸν πὸν κατέχον, ἐξαπατῶνται οἰκτρῶς. Ἐν τῷ μεταξὺ μαζὶ με αὐτοὺς ἀπογυμνῶνται καὶ ἡ Ἑλλάς, διότι τὰ κειμήλια παίρνουν τὸν δρόμον τοῦ ἐξωτερικοῦ. Πρόκειται περὶ μιᾶς ἄλλης μορφῆς καπηλείας. Ὅλα αὐτὰ τὰ κειμήλια προσέρχονται ἀπὸ τὴν ἐδλάβειαν τῶν παλαιότερων Ἑλλήνων, ἀπὸ τὴν στοργὴν των πρὸς τοὺς οἰκείους των, ἀπὸ τὸν ἰδῶτα ἐκείνων, πὸν ἀνεδείχθησαν παλαιότερον εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Καὶ τώρα ὅσα σφύζονται γίνονται λεῖα τῶν κατῆλων. Δὲν εἶναι καιρὸς νὰ συγκληθῇ τὸ κράτος, νὰ τὰ καταγράψῃ καὶ νὰ τὰ ἐξασφαλίσῃ;»

Δέον νὰ κατανοήσωμεν, ὡς πολλάκις ἔχομεν τονίσει, ὅτι τὰ κειμήλια ταῦτα δὲν ἀποτελοῦν μόνον ἐθνικοὺς καὶ χριστιανικοὺς θησαυροὺς, ἀλλ' εἶναι καὶ σπουδαιότατα μορφωτικὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων ἡ νεώτερα γενεὰ ἔρχεται εἰς ἐπαφὴν μετ' τὸ ἀντικειμενικὸν πνεῦμα τῶν παρωχημένων γενεῶν.

Πηγὴ εὐλογίας.

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς εἰς γυναικεῖον μοναστήριον προσφυγῆς νεανίδων τῆς Κορίνθου, παρὰ τὴν θέλησιν τῶν γονέων των, πολὺς ἐγένετο λόγος, ἐν τῷ καθημερινῷ τύπῳ, εἰς βάρος τῆς μοναστικῆς ζωῆς καὶ τῶν προσφευγόντων ἢ προσφευγουσῶν εἰς αὐτήν. Τὸ γεγονός τοῦτο ἀκριβῶς ἀποδεικνύει, ὅτι πολλάκις οἱ διάφοροι ἀρθρογασχοὶ τῶν ἐφημερίδων παρεξηγοῦν τὰ πράγματα καὶ συγγέουν τὰς ὑπερβολὰς ἢ καταχρήσεις μετ' αὐτὸν τοῦτον τὸν ἱερὸν θεσμόν τῆς μοναστικῆς ζωῆς.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι πολλάκις ἡ περιβολὴ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ίερά Άρχιεπισκοπή Άθηνών

Τῆ 15ῃ Ἀπριλίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Θεόκλητος ἐδέχθη τὸν ἐν Ἀθήναις Σύνδεσμον τῶν Δημητοσανιτῶν.

— Τῆ 20ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη τὸν στρατηγὸν Διοικητὴν τῆς Α.Σ.Δ.Α.Ν. κ. Σουγαρίδην.

— Τῆ 22ᾱ Ἀπριλίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἑλληνοαμερικανικοῦ Ἰνστιτούτου.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς αὐτῆς ἡμέρας προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

— Τῆ 23ῃ Ἀπριλίου ἡ Α. Μακαριότης ἐπέδωκε διπλώματα εἰς τὰ μέλη τῆς Πανελληνίου Ἐπιτροπῆς Αὐτοδιαθέσεως Κύπρου.

τοῦ ἀγγελικοῦ σχήματος γίνεται μὲ ζῆλον οὐ κατ' ἐπίγνωσιν καὶ ὅτι πολλοὶ νεάνιδες παρασύρονται εἰς τὸ μοναστήριον, μὴ ἔχουσαι ἐν ἑαυταῖς τὸν θεῖον ἔρωτα, ἀλλ' ὀφιστάμεναι ἀπλῶς τὴν ἐπιρροὴν καὶ τὴν ὑποβολὴν διαφόρων προσώπων καὶ φερόμεναι κατὰ τρόπον ὅλως περιφρονητικὸν διὰ τοὺς γονεῖς. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ κατακριθῆ ἡ ἐπιπολαία εἰσοδος εἰς τὸν μοναχικὸν βίον μέχει τοῦ νὰ κατακρίνηται οὗτος, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν, ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις.

Ἡ ἐν ἐπιγνώσει καὶ μετ' εἰλικρινοῦς ζήλου ἐκλογή τοῦ γνησίου καὶ ἀληθοῦς μοναχικοῦ βίου ὑπὸ τοῦ υἱοῦ ἢ τῆς θυγατρὸς μιᾶς οἰκογενείας δὲν ἀποτελεῖ κατάρων διὰ τὴν οἰκογένειαν ταύτην, ἀλλὰ πηγὴν ἐδολογίας. Ὅθεν δὲν πρέπει νὰ κατακρίνηται ἡ εἰσοδος εἰς τὸ μοναστήριον καὶ τὸ μοναχικὸν ἰδεῶδες, ἀλλ' αἱ κακαὶ προϋποθέσεις αὐτῶν καὶ ἡ ἔλλειψις γνησίου μοναχικοῦ πνεύματος.

Εὐχάριστοι δηλώσεις.

Ἀσφαλῶς ἀνταποκρίνονται εἰς τὴν πραγματικότητα καὶ εἶναι λαν εὐχάριστοι αἱ δηλώσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία ἐν τῷ συνόλω τῆς εἶναι ἠθικῶς ὑγιής, ὅτι τὸ ποσοστὸν τῆς ἐφηβικῆς ἐγκληματικότητος εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι ἐλάχιστον καὶ ὅτι τὰ παρατηρούμενα κρούσματα «τεντυμποῖσμου» καὶ ἀντικοινωνικῆς συμπεριφορᾶς εἶναι πολὺ ὀλίγα. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἀμφιβολία, ὅτι εἰς τὴν δημιουργίαν τῆς ἀτμοσφαιρας αὐτῆς τῆς ἠθικῆς ὑγείας τὰ μέγιστα ἔχει συντελέσει ἡ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ μας ἀνακαινιστικὴ ἐργασία τῶν τελευταίων ἐτῶν καὶ ἰδίᾳ τὸ τόσον ἀδίκως συνοφαντηθὲν ἐσχάτως Κατηχητικὸν Σχολεῖον.

Ἀλλ' αἱ εὐχάριστοι αὐταὶ διαπιστώσεις δὲν πρέπει νὰ ἀποκοιμίσουν ἡμᾶς. Εἶναι τόσον πολλὰ τὰ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσβάλλοντα ἐσχάτως εἰς τὴν πατρίδα μας φθοροποινὰ δρώματα, ὥστε οἱ ἐπαπειλοῦντες τὴν νεολαίαν μας κίνδυνοι εἶναι μέγιστοι. Δι' αὐτὸ ἡ πρὸς πρόληψιν τοῦ κακοῦ προσπάθεια δεόν νὰ εἶναι ἀγρυπνος καὶ συστηματικὴ. Δὲν εἶναι δυνατὸν δὲ νὰ εἶναι αὕτη τελεσφόρος καὶ ἀποτελεσματικὴ, ἐὰν δὲν ἐμποτιζῆται ὑπὸ δαφιλοῦς χριστιανικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ πνεύματος.

— Τῆ Κυριακῇ, 26ῃ Ἀπριλίου, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐλειτούργησεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγ. Κωνσταντίνου Πειραιῶς, ὁμιλήσας ἐπικαιρῶς.

Τῆ ἐσπέρα τῆς αὐτῆς ἡμέρας προέστη τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Νυμφίου εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν Ἀθηνῶν.

— Τῆ 27ῃ Ἀπριλίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Συμβούλιον τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίας Φωτεινῆς Ἰλισσοῦ. Αὐθημερὸν ἐδέχθη ὡσαύτως τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Πάφου κ. Φώτιον.

Τῆ 28ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ Α. Μακαριότης ἐδέχθη τὸν βουλευτὴν κ. Σπηλιόπουλον καὶ τὴν Ἐπιτροπὴν τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου Ἀγίου Θωμᾶ (Γουδι).

Τὸ ἐσπέρας προέστη τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Νυμφίου εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἀγίων Πάντων Καλλιθέας.

— Τῆ 30ῃ Ἀπριλίου, Μ. Πέμπτη, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Μητροπόλεως κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Παθῶν, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Θεοφ. Βοηθῶν Ἐπισκόπων Κερνίτσης κ. Χρυσοστόμου καὶ Ἀχαΐας κ. Παντελεήμονος.

— Τῆ 1ῃ Ἰσταμένου μηνὸς ἡ Α. Μακαριότης προέστη τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθροῦ τοῦ Μεγ. Σαββάτου καὶ τῆς περιφορᾶς τοῦ Ἐπιταφίου ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τῆς Μητροπόλεως.

— Τὸ ἐσπέρας τῆς 2ας Μαΐου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος προέστη τῆς Ἀκολουθίας τῆς Ἀναστάσεως ἐν τῷ Ἱ. Μητροπολιτικῷ Ναῷ, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Θεοφ. Ἐπισκόπων Κερνίτσης κ. Χρυσοστόμου καὶ Ἀχαΐας κ. Παντελεήμονος. Κατ' αὐτὴν παρέστησαν αἱ Α.Α.Μ.Μ. οἱ Βασιλεῖς μετὰ τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου καὶ τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, ὁ Πρόεδρος καὶ τὰ μέλη τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, τὸ Διπλωματικὸν Σῶμα καὶ οἱ λοιποὶ ἐπίσημοι.

— Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Θαυμακοῦ κ. Χρυσόστομος κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Μάρτιον καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν δεκαπενθήμερον τοῦ τρέχοντος μηνὸς Ἀπριλίου, κατὰ τὰς Κυριακὰς ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησεν εἰς ἱερῶς ναοῦ τοῦ Πειραιῶς.

— Τῆ 1ῃ Μαρτίου προέστη τῆς Νεκρωσίου Ἀκολουθίας τοῦ εἰς Κύριον ἐκδημήσαντος ἱερομονάχου Ἱερωνύμου Καπετσῶνη, Ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας Τριάδος Ἑλληνικοῦ καὶ ὡμίλησε κατ' αὐτὴν.

— Ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου, προκληθεῖσα παρακλήσει τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φωκίδος κ. Ἀθανασίου, ἐχειροτόνησεν εἰς Διάκονον, τῆ 2ᾱ Μαρτίου, τὸν Εὐθύμιον Παπαγλυμῆν, εἰς τὸν παρὰ τὸν Μητροπολιτικὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Ἐλευθερίου, τῆ Κυριακῇ δὲ, 8ῃ Μαρτίου, ἐχειροτόνησεν αὐτὸν εἰς Πρεσβύτερον, εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων Καραβᾶ, ὁμιλήσας κατὰ τὴν χειροτονίαν. Ὁ χειροτονηθεὶς ἔχει ἀνακηρυχθῆ Ἐφημέριος τοῦ ἐνοριακοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Ἀμφίσσης.

— Τῆ 14ῃ προήδρευσε συνεδρίασεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ἐν Πειραιεὶ Φιλανθρωπικοῦ Σπυρακείου Ἰδρύματος.

— Ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου ἐχειροτόνησεν εἰς Διάκονον, τῆ 15ῃ Μαρτίου, ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Νεκροταφείου Πειραιῶς, τὸν Ὁμηρον Μόντινον, ἐκλελεγμένον Διάκονον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας Τριάδος Ἀμπελοκήπων, ὁμιλήσας κατὰ τὴν χειροτονίαν. Μετὰ δὲ τὴν θεῖαν Λειτουργίαν, ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου, ἐχειροθέτησεν εἰς Σακελλάριον τὸν ἐκ τῶν Ἐφημερίων τοῦ ἱεροῦ ὡς ἄνω ναοῦ τοῦ Νεκροταφείου Κωνσταντίνου Κανακάκη.

— Τῆ 17ῃ ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Θεόκλητον, ἀπεχαιρέτησεν ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ, εἰς τὸν ἀερολιμένα τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν δι' Ἀμερικὴν ἀναχωρήσαντα Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀμερικῆς κ. Ἰάκωβον.

— Τῆ 20ῃ ἐχοροστάτησε, κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν χαιρετισμῶν (Α' Στάσις), εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Διονυσίου Πειραιῶς, ὁμιλήσας.

—Τῆ 21ῃ ἐτέλεσε τὸ ἐτήσιον Μνημόσυνον εἰς τὸ Νεκροταφεῖον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Πειραιῶς, παρουσία τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κ. Γ. Ἀνδριανοπούλου, τοῦ Δημάρχου Πειραιῶς κ. Παν. Λεούση, καὶ τῶν λοιπῶν Ἀρχῶν τῆς πόλεως τοῦ Πειραιῶς, ὡς καὶ πλήθους κόσμου.

—Τῆ 24ῃ, ἐπὶ τῆ Ἐθνικῇ ἐορτῇ, ἐτέλεσεν Ἐπιμνημόσυνον δέησιν εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου ἐν Τερψιθέα Πειραιῶς, παρουσία τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κ. Γ. Ἀνδριανοπούλου, τοῦ Δημάρχου Πειραιῶς κ. Παν. Λεούση καὶ τῶν ἐκπαιδευτικῶν καὶ λοιπῶν τῆς πόλεως τοῦ Πειραιῶς Ἀρχῶν.

Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἐορτάζοντα ἱερὸν ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας Πειραιῶς, ὁμιλήσας.

—Τῆ 25ῃ ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησεν εἰς τὴν Εὐαγγελιστρίαν Γερμανικῶν Πειραιῶς. Ἀκολουθῶς ἐτέλεσε τὴν Δοξολογίαν ἐπὶ τῆ Ἐθνικῇ ἐορτῇ εἰς τὸν ἐν Πειραιεῖ ἱερὸν ναὸν τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης, παρουσία ἀπασῶν τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ παρηκολούθησε τὴν κατάθεσιν στεφάνων παρὰ τῶν Ἀρχῶν καὶ τῶν Συλλόγων εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, ὡς καὶ τὴν ἐπακολουθήσασαν μεγάλην παρέλασιν.

—Τῆ 27 ἐτέλεσεν, εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Ἀγίας Βαρβάρας τοῦ Ζαννεῖου Ὀρφανοτροφείου, τὴν Λειτουργίαν τῶν Προηγουμένων διὰ τὴν Ἐργαζομένην Χριστιανικὴν Νεολαίαν Πειραιῶς (ΧΟΝ), ὁμιλήσας.

Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Προφήτου Ἡλίου —Καστέλλας, κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν (Β' Στάσις), ὁμιλήσας.

—Ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου, προκληθεῖσι παρακλήσει, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φωκίδος κ. Ἀθανασίου, χειροτόνησεν εἰς Διάκονον ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου—Κολοκυνθοῦς τὸν Εὐθύμιον Γκίκαν, ἐκλεγμένον Ἐφημέριον τοῦ χωρίου Σερικιάκι, ὁμιλήσας καταλλήλως κατὰ τὴν χειροτονίαν.

—Τῆ 2α Ἀπριλίου προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Σπυρακείου Ἰδρύματος.

—Τῆ 3ῃ ἐχοροστάτησε, κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν (Γ' Στάσις), εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῶν Παμ.Ταξιαρχῶν Κορυθαλλοῦ, ὁμιλήσας, καὶ ἐν συνεχείᾳ προήδρευσε συσκεψεως ἀφορώσης εἰς τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἀνεγειρομένου ὡς ἄνω ἱεροῦ ναοῦ.

—Τῆ 4ῃ προέστη τῆς Νεκρώσιμου Ἀκολουθίας τοῦ εἰς Κύριον ἐκδημήσαντος Στυλιανοῦ Σεῖρλῆ, τέως προϊσταμένου τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης—Πυριτιδοποιείου, τῆς κηδεῖας τελεσεθείσης εἰς τὸν διαληθθέντα ἱερὸν ναὸν.

—Τῆ 5ῃ χειροτόνησεν εἰς Πρεσβύτερον, ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ, τοῦ Ἀγίου Γεωργίου Κορυθαλλοῦ, τὸν ὡς ἄνω Εὐθύμιον Γκίκαν.

—Τῆ 7ῃ Ἀπριλίου παρέστη εἰς τὴν ἐν τῷ Δημοτικῷ Θεάτρῳ Πειραιῶς γενομένην ἐορταστικὴν ἐκδήλωσιν ἐπὶ τῇ «ἡμέρᾳ τῆς ὑγιείας».

—Τῆ 8ῃ προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐκδόσεως τοῦ «Ἡμερολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἔτους 1960». Ἡ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖται ἐκ τῶν θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀχαΐας κ. Παντελεήμονος καὶ Αἰδεσιμολογητάτων Πρωτοπρεσβυτέρων Ἐμμανουὴλ Μυτιληναίου καὶ Ἰωάννου Ράμφου (μελῶν).

—Τῆ 10ῃ ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν, Ἀμφιάλης κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν (Δ' Στάσις), ὁμιλήσας.

—Τῆ 12ῃ κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου ἐπὶ παρακλήσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φωκίδος κ. Ἀθανασίου, χειροτόνησεν εἰς Διάκονον, ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Ἀγίας Βαρβάρας Ζαννεῖου Ὀρφανοτροφείου Πειραιῶς, τὸν Παναγιώτην Μπαρμπαγιάννην, ἐκλεγμένον Ἐφημέριον Διχωρίου Δωρίδος. —Εἶτα ἐπεσκέφθη τὴν Λαχειοφόρον Ἀγορὰν τὴν διενεργηθεῖσαν πρὸς ὄφελος τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Ἰδρύματος τῆς ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς κ' Ἀσουλίου τοῦ Ἀγίου Σπυριδῶνος Πειραιῶς.

—Κατὰ τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ Ἀπριλίου κατὰ τὰς Κυριακὰς ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησεν εἰς ἱεροῦ

ναοῦ τοῦ Πειραιῶς. Κατὰ δὲ τὰς ἱερὰς Ἀκολουθίας τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Ἐβδομάδος ἐχοροστάτησε καὶ ἐλειτούργησεν ὡσαύτως εἰς ἱεροῦς ναοῦς τοῦ Πειραιῶς.

—Τῆ 16ῃ Ἀπριλίου ἐτέλεσεν Ἀγιασμόν ἐπὶ τρεῖς ἐγ. αἰνίσις ἀγωγοῦ ἐν Κερατινίῳ, παρουσία τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Κ. Καραμανλῆ καὶ τῶν Ὑπουργῶν Δημοσίων Ἔργων καὶ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κ.κ. Γκίκα καὶ Γ. Ἀνδριανοπούλου.

—Τῆ 17ῃ ἐχοροστάτησε, κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν (Ἀκάθιστος) εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Σπυριδῶνος Πειραιῶς.

—Τῆ 18ῃ ἐτέλεσεν Ἀγιασμόν ἐπὶ τῇ ἐγκαταστάσει, εἰς τὸ Δικαστικὸν Κατάστημα Πειραιῶς, τῆς Ὑπηρεσίας Ἐπιμελητῶν τοῦ Δι.αστηρίου Ἀηλικῶν. Παρέστησαν οἱ Ὑπουργοὶ Δικαιοσύνης καὶ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κ.κ. Κ. Καλλίας καὶ Γ. Ἀνδριανόπουλος καὶ ἀρχαὶ τοῦ Πειραιῶς.

—Τῆ 19ῃ χειροτόνησεν εἰς Πρεσβύτερον τὸν Διάκονον Παναγιώτην Μπαρμπαγιάννην, ἐν τῷ ἐν Πειραιεῖ ἱερῷ ναῷ τῆς Ὑπαπαντῆς, ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου, κατόπιν παρακλήσεως τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φωκίδος κ. Ἀθανασίου.

—Τῆ 22α παρέστη εἰς τὴν ἐορτὴν τῶν Ὁδηγῶν Πειραιῶς εἰς τὸν Πειραικὸν Σύνδεσμον γενομένην ἐπὶ τῇ συμπληρώσει δεκαετίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ὁδηγισμοῦ ἐν Πειραιεῖ, καὶ ἀπένευμεν εἰς Ὁδηγοὺς ἀθλοθετηθέντα βραβεῖα.

—Τῆ 24ῃ ἐτέλεσε τὴν Λειτουργίαν τῶν Προηγουμένων εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς Ὁσίας Ἐξένης Νικαίας, διὰ τοὺς μαθητὰς τοῦ Γυμνασίου τῆς Νικαίας, καὶ χειροτόνησεν εἰς Διάκονον τὸν Μιλτιάδην Φράγκον, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου, ἐπὶ παρακλήσεως τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Χαλκίδος κ. Γρηγορίου, χειροθέτησε δὲ εἰς Ἀναγνώστᾶς πέντε ἐκ τῶν μαθητῶν τοῦ ἐν λόγῳ Γυμνασίου, κατόπιν παρακλήσεως τοῦ κ. Γυμνασιάρχου καὶ ἐντολῆς τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου.

—Τῆ 25ῃ χειροτόνησεν εἰς Πρεσβύτερον τὸν ὡς ἄνω Μιλτιάδην Φράγκον, εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου Πειραιῶς.

* *

—Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κερνίτσης κ. Χρυσόστομος κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα Ἀπριλίου ἱερούργησε καὶ ὠμίλησεν εἰς διαφόρους ναοὺς τῶν Ἀθηνῶν κατὰ Κυριακὰς καὶ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου καὶ τοῦ Νυμφίου.

—Τῆ 2α Ἀπριλίου παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ἀστικοῦ Κέντρου Βασιλικῆς Προνοίας τοῦ Δήμου Περιστερίου.

—Τῆ 6ῃ Ἀπριλίου παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὴν ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῶν σεμιναρίων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου Παραγωγικότητος.

—Τῆ 12ῃ Ἀπριλίου ἐκπροσωπῶν τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν κατασκευαστὸν ἐσπερινὸν εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν Ἀγίας Φωτεινῆς Νέας Σμύρνης καὶ ὠμίλησεν ἐπικαίρως.

—Τῆ 13ῃ Ἀπριλίου παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὴν κατάθεσιν τοῦ θεμελίου λίθου τοῦ Γενικοῦ Χημεῖου τοῦ Κράτους.

—Τὴν 14ῃ Ἀπριλίου προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

—Τῆ 18ῃ Ἀπριλίου ἐντολῇ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου χειροτόνησεν εἰς πρεσβύτερον ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς — Ἀκαδημίας τὸν διάκονον Σεραφεῖμ Μαρκογιάννην, ἀδελφὸν τῆς ἱερᾶς Μουῆς Ἀσωμάτων Πετράκη.

—Τῆ 19ῃ Ἀπριλίου παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ Ἡρώου τοῦ Δήμου Καλλιθέας καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης ἐν τῇ Χαρακοπεῖῳ Σχολῇ Καλλιθέας.

—Τῆ 19ῃ Ἀπριλίου ἐκπροσωπῶν τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον κατέθεσε τὸν θεμελίον λίθον τοῦ ἐν Κερατινίῳ νέου ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου.

—Τῆ 25ῃ Ἀπριλίου προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

—Τῆ 26ῃ Ἀπριλίου ἐκπροσωπῶν τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον κατέθεσε τὸν θεμελίον λίθον τοῦ ἐν Περιστερίῳ νέου ἱεροῦ ναοῦ τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν.

— Τῆ 27ῃ Ἀπριλίου παρέστη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὴν ἐν τῷ Ἀθηναϊκῷ Τεχνολογικῷ Ἰνστιτούτῳ διάλεξιν τοῦ κ. Κ. Δοξιάδη.

— Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀχαΐας κ. Παντελεήμων, τῆ 26ῃ Μαρτίου προήδρευσε τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἀσύλου Ἀγ. Ἀνδρέου.

— Τῆ 27ῃ τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐχοροστάτησε καὶ ὠμίλησε κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν Β' χαιρετισμῶν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Θεομήτορος Μπραχάμιου.

— Τῆ 28ῃ Μαρτίου ἐξεπροσώπησε τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἐν τῇ δοθείσῃ δεξιῶσει ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς Μ. Βρετανίας ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοαμερικανικοῦ Προοδευτικοῦ Συνδέσμου, ἀποτελουμένου ἐξ ὁμογενῶν ἐπισκεπτῶν τῆς πατρίδος.

— Τῆ 29ῃ Μαρτίου ὠμίλησε κατὰ τὸν Κατανυκτικὸν Ἑσπερινὸν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγίου Κωνσταντίνου Ὁμοιοίας ἐπὶ τοῦ θέματος «Χιλιασταὶ καὶ ἀναίρεσις τῶν κακοδοξῶν τῶν».

— Τῆ 30ῃ τοῦ ἰδίου μηνὸς προσέτη τοῦ Συμβουλίου τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Πύλης Ἀγορᾶς (Γρηγορούσης).

— Τῆ ἰδίᾳ ἑσπέρᾳ ἐντολῇ τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου ἀνέπτυξε τὰ καθήκοντα, τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἀντιαιρετικὴν δρᾶσιν κατ' ἐνορίαν, πρὸς τοὺς αἰδεσιμωτάτους ἐφημέριους τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς, ὀρισθέντας ὡς Προέδρους Ὁμάδων Ὁρθόδοξου Δράσεως.

— Τῆ 31ῃ Μαρτίου ὠμίλησε πρὸς τοὺς φοιτητὰς τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καὶ τοὺς ἱεροσπουδαστὰς τοῦ Ἀνωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου, περὶ τῶν Ἀντβεντιστῶν, Χιλιαστῶν, Πεντηκοστιανῶν καὶ Θεραπευτῶν τῆς λεγομένης Χριστιανικῆς Ἐπιστήμης.

— Κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυσε τὸν Θεῖον Λόγον ἐν διαφόροις Ναοῖς τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς.

— Τῆ 3ῃ Ἀπριλίου ἐχοροστάτησε καὶ ὠμίλησε κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν Γ' Χαιρετισμῶν εἰς τὸν Ὁρφανοτροφειακὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίου Ἰεροθέου (Ἀνουπόλεως).

— Τῆ 5ῃ τοῦ ἰδίου μηνὸς ὠμίλησε κατὰ τὸν Κατανυκτικὸν Ἑσπερινὸν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἀγ. Κωνσταντίνου Ὁμοιοίας ἐπὶ τοῦ θέματος «Ἀντβεντιστὰ καὶ Ἀντβεντιστὰ τῆς Ζ' Ἡμέρας καὶ ἀναίρεσις τῶν κακοδοξῶν τῶν».

— Τῆ 6ῃ Ἀπριλίου προήδρευσε τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐκκλ. Ὁρφανοτροφείου Βουλιαγμένης.

— Τῆ ἰδίᾳ ἡμέρᾳ προσέτη τῆς κηδείας τοῦ πρὸς Κύριον ἐκδημήσαντος ἱερέως Θεοδώρου Λουγουρδᾶ, ἐκ τοῦ κλίματος τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας προερχομένου.

— Τῆ 7ῃ Ἀπριλίου ἐξεπροσώπησε τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κατὰ τὸν ἐν τῇ Αἰθούσῃ τοῦ Παρνασσοῦ λαβόντα χώραν ἑορτασμὸν τῆς Παγκοσμίου Ἡμέρας Ὑγείας.

— Τῆ 10ῃ Ἀπριλίου ἐχοροστάτησε καὶ ὠμίλησε κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν Δ' Χαιρετισμῶν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγίας Τριάδος Βύρωνος.

— Τῆ 11ῃ τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐξεπροσώπησε τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κατὰ τὴν ψήφισιν τοῦ Καταστατικοῦ καὶ τὴν διενέργειαν τῶν ἀρχαιρεσιῶν τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου τῶν Κληρικῶν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

— Τῆ 12ῃ Ἀπριλίου ἐξεπροσώπησε τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον, τελέσας τὸν Ἁγιασμὸν τῶν ἐγκαινίων τῆς νεοκτισθείσης πτέρυγος τοῦ Α' Γυμνασίου Θηλέων.

— Τῆ ἰδίᾳ ἑσπέρᾳ χοροστάτησας ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἀγ. Κωνσταντίνου Ὁμοιοίας, ὠμίλησε διὰ τετάρτην φορὰν ἐν ὠριαίᾳ ἀντιαιρετικῇ ὁμιλίᾳ μὲ θέμα «Οἱ Αἰρετικοὶ Πεντηκοστιανοὶ καὶ ἀναίρεσις τῶν κακοδοξῶν αὐτῶν».

— Τῆ 18ῃ Ἀπριλίου ἐχαίρησεν ἐκ μέρους τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου τοὺς συνέδρους τοῦ συνεληθέντος ἐν Ἀθήναις Β' Πανσπουδαστικοῦ Συνεδρίου.

— Τῆ ἰδίᾳ ἡμέρᾳ προήδρευσε τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὁρφανοτροφειακοῦ Ἱ. Ναοῦ Ταξιαρχῶν Πύλης Ἀγορᾶς (Γρηγορούσης).

— Τῆ 19ῃ Ἀπριλίου ὠμίλησε κατὰ τὸν Κατανυκτικὸν Ἑσπερινὸν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγίου Κωνσταντίνου Ὁμοιοίας συμφώνως πρὸς τὴν προηγηθεῖσαν ἀντιαιρετικὴν σειρὰν καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος «Παπικοὶ καὶ Οὐνίται».

— Τῆ 21ῃ τοῦ ἰδίου μηνὸς προήδρευσε τῆς Ἐφορείας τοῦ Ἐκκλ. Ὁρφανοτροφείου Βουλιαγμένης.

— Τῆ 22ᾳ Ἀπριλίου ἐτέλεσε τὴν θεῖαν λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Δώρων καὶ ὠμίλησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Κοιμήσεως Θεοτόκου Παλαιοῦ Φαλήρου.

— Τῆ ἰδίᾳ ἡμέρᾳ, σπετῆ ἐντολῇ τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου, ἀντεπροσώπησεν αὐτὸν ἐν τῷ Δημαρχιακῷ Μεγάρῳ εἰς τελετὴν καθ' ἣν ὁ Δήμαρχος Ἀθηναίων ἀπένευσε τὸ Χρυσοῦν μετάλλιον τῆς πόλεως Ἀθηνῶν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς Ε.Ο.Κ.Α. στρατηγὸν Γεώργιον Γρίβαν - Διγενῆ.

— Τῆ 24ῃ Ἀπριλίου ἐτέλεσε τὴν θεῖαν λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Δώρων καὶ ὠμίλησεν ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Κοιμήσεως Θεοτόκου (Χρυσοσπηλαιωτίσσης).

— Τῆ ἰδίᾳ ἑσπέρᾳ ἀντεπροσώπησε τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον εἰς τὸ, ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ τῆς Μ. Βρετανίας, παρατεθὲν δεῖπνον ὑπὸ τῆς Α.Χ.Ε.Π.Α. πρὸς τιμὴν τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Κ. Καραμανλῆ.

— Τῆ 25ῃ Ἀπριλίου ἀντεπροσώπησε τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κατὰ τὴν κατάθεσιν στεφάνων ἐν τῷ Μνημείῳ τοῦ πεδίου τοῦ Ἄρεως, πρὸς τιμὴν τῶν ἐν Ἑλλάδι πεσόντων Αὐστραλῶν καὶ Νεοζηλανθῶν.

— Τῆ Κυριακῇ 26ῃ Ἀπριλίου ἐπεράτωσε τὰς ἀντιαιρετικὰς ὁμιλίας ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ Ἁγίου Κωνσταντίνου Ὁμοιοίας, ὠμίλησας ἐπὶ τοῦ θέματος «Ἡ Ὁρθόδοξος πίστις καὶ ὁ Ἑλληνισμός».

Β' Ἀντιαιρετικὴ ἐξόρμησις

τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

Εὐλογίαις τοῦ Μακαριώτατου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν ἐγένετο ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν κατὰ τὴν Δ' Ἐβδομάδα τῶν Νηστειῶν ἡ Β' Ἀντιαιρετικὴ Ἐξόρμησις.

Κατὰ τὴν ἐν λόγῳ ἐξόρμησιν ἐγένοντο ὁμιλίας ὑπὸ φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκοτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τῶν Χαιρετισμῶν, περὶ τοῦ κινδύνου ἐκ τῶν Χιλιαστῶν, εἰς τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῶν Ἐνοριῶν, ἔνα εἶχε προγραμματισθῆ ἡ ἐκδήλωσις τῆς Ἐξορμήσεως. Τὴν ἐπομένην, Σάββατον, 11ην Ἀπριλίου, τὸ ἀπόγευμα, ἐξεδηλώθη ἡ ἐξόρμησις εἰς τὰς Ἐνορίας Ἁγίου Κωνσταντίνου Κολωνοῦ, Ἁγίου Γεωργίου Ἀκαδημίας Πλάτωνος καὶ Ἁγίου Τρύφωνος, ὑπὸ πενήκοντα ἐν συνόλῳ ἱεροσπουδαστῶν τῆς Ῥιζαρίου Σχολῆς, ἐχόντων ἐπὶ κεφαλῆς φοιτητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ Ἱερεῖς.

Κατὰ τὴν ἐν λόγῳ Β' Ἀντιαιρετικὴν ἐξόρμησιν οἱ προαναφερθέντες σπουδαστὰς, διηρημένοι καθ' ὁμάδας, ἐπεσκέφθησαν τοὺς χριστιανοὺς ἡμῶν κατ' οἶκον, ἔφεραν πρὸς αὐτοὺς τὸν χαιρετισμὸν τῆς Ἐκκλησίας, ἀπηύθυναν πρὸς αὐτοὺς λόγους ἐνθουσιασμοῦ καὶ στηρικτικούς τῆς πίστεως, ἐνῶ ἔδιδον συγχρόνως ἀντιχιλιαστικὸν φυλλάδιον ἐκδόσεως τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Οἱ ἐξορμήσαντες ἱεροσπουδαστὰ ἐγένοντο ἐνδουσιωδέστατα δεκτοὶ ὑπὸ τῶν χριστιανῶν τῶν ἐν λόγῳ ἐνοριῶν, διενεμήθησαν δὲ φυλλάδια ἀντιχιλιαστικοῦ περικομμένου εἰς 3,000 οἰκογενείας.

Ἱερὰ Μητρόπολις Μαρωονείας

Τὴν Δ' Κυριακῇ τῶν Νηστειῶν, 12ην Ἀπριλίου, πρωτοβουλία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μαρωονείας κ. Τιμοθέου, ἐτελέσθη ἐν τῷ Νεκροταφείῳ Κομοτηνῆς, ἐν συνεχείᾳ Ἀρχιερατικῆς Θεῖας Λειτουργίας, πάνδημον Μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαρωονείας κεκοιμημένων Ἀοιδίμων Μητροπολιτῶν αὐτῆς, εἰς ὃ παρέστησαν ὁ Ἱερός Κληρὸς, ἅπασαι αἱ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως, τμήματα τοῦ Στρατοῦ καὶ τῆς Χωροφυλακῆς μετὰ τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου, οἱ Πρόσκοποι, αἱ ὁδηγοί, τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα, αἱ Ἐθρησκευτικαὶ Ὄργανώσεις, οἱ Χριστιανικοὶ Ὅμιλοι, οἱ τρόφιμοι τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἰδρυμάτων, τὰ Σωματεῖα καὶ σύμπας ὁ εὐσεβὴς Χριστιανικὸς λαὸς τῆς πόλεως, ὡς καὶ ἀντιπροσωπεῖαι τῆς ὑπαίθρου.

Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ Μνημοσύνου ἐγένετο μετὰ πάσης Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως ἡ μεταφορὰ ἐν τῷ ἄρτι ἀποπερατωθέντι Ἀρχιερατικῷ Ὁστεοφυλακίῳ τῶν ὁσάντων τῶν ἐν Κομοτηνῇ τεθαμμένων Μητροπολιτῶν Κυροῦ Ἰωαννικίου Ἀβραμάκη († 1839), Κυροῦ Χρυσάνθου Ἱεροκλέους

(† 1893) και Κυρού 'Ανθίμου Σαρίδου († 1938), η ανακομιδή τών οποίων έλαβε χώραν όλίγας ήμέρας ένωρίτερον.

Τό έν λόγω Μουσωλείον άνηγέρθη τό έτος 1958, δαπάναις τής 'Ιεράς Μητροπόλεως, έν τώ Νεκροταφείω τής πόλεως και επί χώρου παραχωρηθέντος υπό του Δήμου Κομοτηναίων υπό μορφήν μικρού Παρεκκλησίου τύπου σταυρικής Βασιλικής, έντός του οποίου έν ειδική 'Όστεοθήκη έναπετέθησαν τά ιερά 'Όστα τών μακαρία τή λήξει γενομένων 'Αοιδίμων 'Ιεραρχών Μαρωνείας.

Είς τό τέλος του Μνημοσύνου ώμίλησεν ό Σεβασμιώτατος, όστις άνεφέρθη είς τας 'Εκκλησιαστικάς και 'Εθνικάς ύπηρεσίας τών αοιδίμων προκατόχων αυτού, τόν χρονολογικόν κατάλογον τών οποίων άνέγνωσε, ύπογραμμίσας τήν σημασίαν του Μουσωλείου, τό όποιον ού μόνον άποτελεί κόσμημα τής ώραιάς Πρωτευούσης τής Θράκης, άλλα και μνημειον εύσεβείας και φιλοτιμίας, μαρτυρούν τών Χριστιανών τής 'Επαρχίας Ροδόπης τά αισθήματα άφοσίωσης και εύγνωμοσύνης προς τήν Μητέρα 'Εκκλησίαν και τούς Θεοφιλώς 'Αρχιερατεύσαντας έν αυτή Ποιμενάρχας αυτών.

Τήν ίδίαν ήμέραν μετά τήν Θείαν Λειτουργίαν, έντολή τής 'Ιεράς Μητροπόλεως, άνεπέμφθησαν έπιμνημόσυνοι δεήσεις είς άπαντας τούς 'Ιερούς Ναούς τής 'Επαρχίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Γήν 12ην 'Απριλίου έ.ξ. άνεχώρησεν εκ Βελιγραδίου διά τας Χώρας τής 'Εγγύς 'Ανατολής είς προσκύνησιν τών 'Αγίων Τόπων δεκαμελής 'Εκκλησιαστική 'Αποστολή με επί κεφαλής τήν Αυτόυ 'Αγιότητα τόν Πατριάρχη τών Σέρβων κ. Γερμανόν.

Κατά τήν διάρκειαν του ταξιδίου αυτών ό Πατριάρχης κ. Γερμανός και ή άκολουθία του έπεσκέφθησαν τόν Μακαριώτατον 'Αρχιεπίσκοπον 'Αθηνών και πάσης 'Ελλάδος κ. Θεόκλητον, τόν Πατριάρχη 'Αλεξανδρείας κ. Χριστοφόρον, τόν Πατριάρχη 'Αντιοχείας κ. Θεοδόσιον και τόν Πατριάρχη 'Ιεροσολύμων κ. Βενέδικτον. 'Επικείται δε ή έπίσκεψις είς τόν Οίκουμηνικόν Πατριάρχη κ. 'Αθναγόραν και είς τό "Άγιον *Όρος.

Πρό τής άναχώρησης εκ Βελιγραδίου ό Πατριάρχης τών Σέρβων κ. Γερμανός έδήλωσεν, ότι κατά παράδοσιν τής Σερβικής 'Εκκλησίας, καθιερωθείσαν υπό του ίδρυτου της άγίου Σάββα, ό Προκαθημένος της μετέβαινεν είς 'Ιεροσόλυμα είς προσκύνησιν του Παναγίου Τάφου. 'Η παράδοσις αύτη διετηρείτο μέχρι του Πατριάρχου 'Αρσενίου Τσαρνόγιεβιτς, περι του οποίου ύπάρχουν θετικά πληροφορία, ότι τό 1683 έπεσκέφθη τά 'Ιεροσόλυμα. 'Η έπιθυμία του Πατριάρχου τών Σέρβων κ. Γερμανού είναι νά άνανεωθή και συνεχισθή ή παράδοσις αύτη. «Θά έχωμεν τήν εύκαιρίαν κατά τό ταξίδιον αυτό, είπεν ό Σέρβος Πατριάρχης, νά γνωρισθώμεν προσωπικά με όλους σχεδόν τούς 'Αρχηγούς τών 'Ανατολικών 'Ορθόδοξων 'Εκκλησιών και τούς λαούς τών χωρών, τας όποιας θά έπισκεφθώμεν. 'Η έπιθυμία μας είναι νά ένισχύσωμεν έτι μάλλον τούς πνευματικούς δεσμούς μεταξύ τών 'Εκκλησιών μας και νά συντελέσωμεν είς τήν περαιτέρω προαγωγήν τής φιλίας μεταξύ τής χώρας μας και τών έν λόγω χωρών».

—'Ο Μακ. Πατριάρχης Σερβίας κ. Γερμανός παρέστη είς τήν υπό του συλλόγου τών Ιερέων του Βελιγραδίου οργανωθείσαν τελετήν. Είς τήν άντιφώνησίν του ό Πατριάρχης Σερβίας έτόνισε μεταξύ άλλων τά εξής : «'Αν είμεθα ήνωμένοι, άν αί έπιθυμίες μας και αί σκέψεις μας είναι αί αύται, τότε δυνάμεθα πολλά νά πράξωμεν προς όφελος τής 'Εκκλησίας και του Κράτους». 'Ακολουθώς ό Πατριάρχης, άφού έτόνισεν ότι αί σχέσεις με τό Κράτος και τας άλλας θρησκευτικάς όμολογίας είναι άγαθαί και ότι θά καταβληθούν προσπάθειαι διά τήν περαιτέρω βελτίωσιν των, άπετάθη προς τούς παρισταμένους Ιερείς, είπών ότι τό Κράτος βοηθεί ποικιλοτρόπως τήν Σερβικήν 'Εκκλησίαν.

— Καθ' ό γράφει τό έπίσημον όργανον του Πατριαρχείου Σερβίας «Γκλάσνικ», τήν 25ην Δεκεμβρίου είς τόν έν Βελιγραδίω ναόν του 'Αγίου 'Αλεξάνδρου Νέβσκυ έτελέσθη ή θεία λειτουργία έλληνιστί διά τό προσωπικόν τής 'Ελληνικής Βασιλικής Πρεσβείας και τούς έν Βελιγραδίω διαμένοντας 'Ελληνες. Τήν θείαν λειτουργίαν έτέλεσεν ό πρωθιερεύς του

Βελιγραδίου Γιόβαν Κεβάτσεβιτς, πτυχιούχος τής Θεολογικής Σχολής Χάλκης, μετά του πρωτοδιακόνου Μίλος 'Ερντελιάν, καθηγητου τής Θεολογικής Σχολής Βελιγραδίου. Είς τήν λειτουργίαν έψαλεν έλληνιστί ό κ. Στόγιαν Γκόσεβιτς, πτυχιούχος και διδάκτωρ τής Θεολογικής Σχολής 'Αθηνών και ύφηγητής τής Θεολογικής Σχολής Βελιγραδίου. Είς τήν λειτουργίαν παρέστη ως άντιπρόσωπος του Μακαριωτάτου Πατριάρχου Σερβίας κ. Γερμανού ό θεοφιλέστατος έπίσκοπος Ζαχουμίου και 'Ερζεγ. βίνης κ. Βλάντισλαβ, ό όποιος διεβίβασεν είς τούς όρθοδόξους "Ελληνας τας εύλογίας και τούς χαιρετισμούς του Πατριάρχου, εύχηθείς είς αυτούς εύτυχίαν και πρόσδον είς τήν ζωήν έπ' αγαθώ των δύο μας 'Εκκλησιών και λαών. 'Ο σύμβουλος τής Πρεσβείας κ. Γεωργιάδης ηύχαρίστησε τόν άντιπρόσωπον του Πατριάρχου και ηύχθη εύτυχίαν και πρόσδον είς τήν Σερβικήν 'Εκκλησίαν και τόν Σερβικόν λαόν. Είς τό τέλος τής λειτουργίας ό πρωθιερεύς Κοβάτσεβιτς ώμίλησεν έλληνιστί περι τής σημασίας του Χριστιανισμού διά τήν άνθρωπότητα και τόν πολιτισμόν της.

— Τήν 3ην 'Απριλίου έ.ξ. έπεδόθη έν έπίσημω τελετή είς τόν παλαιοκαθολικόν έπίσκοπον Σερβίας κ. Μίλαν Ντομπροβόλιτς τό παράσημον τής 'Αδελφότητας και 'Ενότητας α' τάξεως, τό όποιον άπένευμεν είς αυτόν ό στρατάρχης Τίτο. Λαμβάνων τό έν λόγω άνώτατον γιουγκοσλαβικόν παράσημον, ό έπίσκοπος κ. Ντομπροβόλιτς είπεν : «'Εκ νεότητος προσεπάθων νά διαδίδω αύτήν τήν αδελφότητα και ένότητα μεταξύ των λαών μας, έν τή πειποιθήσει ότι είς αυτές εύρίσκειται ή εύτυχία μας. 'Υπόσχομαι ότι με τας άσθενείς μου δυνάμεις θά έξακλουθήσω νά δρώ, φέρων ύπερηφάνως τό παράσημον αυτό και μιμούμενος τό φωτεινόν και μέγα παράδειγμα του Προέδρου Τίτο και των συνεργατών του».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Τήν 12ην Φεβρουαρίου 1959 ή Θεολογική 'Ακαδημία Σόφιας «'Άγιος Κλήμης 'Αχρίδος» έώρτασε πανηγυρικά τήν εορτήν των Τριών 'Ιεραρχών, οι όποιοι εορτάζονται κατ' έτος ως προστάται των 'Ιερατικών και Θεολογικών Σχολών τής Βουλγαρίας.

— Κατόπιν σχετικής άποφάσεως τής 'Ιεράς Συνόδου τής 'Εκκλησίας Βουλγαρίας, ό Μητροπολίτης Νευροκοπίου κ. Ποιμήν άνεχώρησε τήν 9ην Φεβρουαρίου 1959 διά τήν Βουδαπέστην, ίνα επιδώση είς τόν εκεί προϊστάμενον του βουλγαρικού ναού 'Ιωάννην Νεντέλτσεβ έπιστήθιον σταυρόν, τόν όποιον άπένευμεν είς αυτόν ή 'Ιερά Σύνοδος.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

'Ο Πάπας 'Ιωάννης ΚΓ' έδέχθη έπίσημως τήν βασιλομήτορα τής 'Αγγλίας 'Ελισάβετ και τήν πριγκίπισσαν Μαργαρίταν.

—'Ο κ. Ταμοτζού Ουέδα, δήμαρχος τής πόλεως 'Οίτα τής 'Ιαπωνίας και ή σύζυγός του έδέχθησαν τό βάπτισμα υπό του ρωμαιοκαθολικού 'Επισκόπου Δομηνίκου Φουκαχόρι.

— Κατόπιν τής υπό τής έν 'Ρώμη άνωτάτης Ιεράς συνόδου επί του Δόγματος και των 'Ηθών κοινοποιηθείσης άποφάσεως περι άπαγορεύσεως είς τούς Καθολικούς νά ψηφίζουν κατά τας έκλογάς κόμματα συνεργαζόμενα με τόν κομμουνισμόν, ήγήθη μέγας σάλος είς τήν 'Ιταλίαν μεταξύ των διαφόρων κομμάτων, τά όποια, άν και δέν είναι κομμουνιστικά, συνεργάζονται έν τούτοις με τό Κομμουνιστικόν Κόμμα 'Ιταλίας.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Μητροπολίτου 'Ηλείας Γερμανού, 'Η Χριστιανική Οικογένεια. 'Αθήναι 1958. Σελ. 102.

'Αδελφότητας Θεολόγων ή «Ζωή», Μάρτυρες τής 'Ελευθερίας. 'Υπό 'Αρχιμ. 'Ιωάννου 'Αλεξίου. 'Αθήναι 1959. Σελ. 124.

Τής αύτης, 'Η Παναγία. 'Αθήναι 1959. Σελ. 190.

Βασιλείου Θ. Σταυρίδου, Καθηγητου τής 'Ι. Θεολ. Σχολής Χάλκης, Αί 'Οριγενειακά έριδες. 'Ανάπτυον εκ τής «Θεολογίας». 'Αθήναι 1958. Σελ. 83.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 63/2 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν Διαταγμάτων, καὶ λαβόντες ὑπ' ὄψει τὴν ἀπὸ 2ας Μαρτίου ἐ.ε. καὶ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 6 τεύχει (1959) τοῦ Δελτίου «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» δημοσιευθεῖσαν Ἡμετέραν προκήρυξιν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ἐνὸς τακτικοῦ Διακόνου ἐν τοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς α) Τριῶν Ἱεραρχῶν Πετραλώνων, β) Ἀγίου Θεράπποντος Ζωγράφου γ) Ἀγίου Κωνσταντίνου Κολωνοῦ καὶ δ) Ἀγίας Μαρίνης Θησείου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς διακονικὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα τῆς ἀμέσου κατωτέρας κατηγορίας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας διακηρύξεως ἐν τῇ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα πιστοποιητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18ῃ Ἀπριλίου 1959

† Ὁ Ἀθηνῶν Θεόκλητος

Ἱερὰ Μητρόπολις Πατρῶν

Στερουμένης τῆς ἐν Πάτραις ἐνορίας τῆς Ἀγίας Τριάδος Δευτέρου καὶ Τρίτου κανονικῶν καὶ νομίμων ἐφημερίων, καθὼς ἐπίσης καὶ τῶν ἐνοριῶν Ἀγίου Παντελεήμονος Προαστείου Πατρῶν καὶ Βεροιδείκων Πατρῶν κανονικῶν καὶ νομίμων ἐφημερίων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς θέσεις ταύτας, ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς ἐνταῦθα ἐκδιδόμενην ἐφημερίδα, ὑποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων τῶν.

Ἐν Πάτραις τῇ 30ῃ Μαρτίου 1959

† Ὁ Πατρῶν Κωνσταντῖνος

Ἱερὰ Μητρόπολις Ἰωαννίνων

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 καὶ 47 παρ. 2 ἐδ. 2 τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ἐνοριακοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου τῆς Κοινότητος Κάτω Πεδινῶν, ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου, πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἰωάννινα τῇ 23ῃ Μαρτίου 1959

† Ὁ Ἰωαννίνων Σεραφεῖμ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 καὶ 47 παρ. 2, ἐδ. 2, τοῦ Ἀναγκ. Νόμου 2200/1940 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ἐνοριακοῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῆς Κοινότητος Νεγρᾶδων, ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου, πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἰωάννινα τῇ 23ῃ Μαρτίου 1959

† Ὁ Ἰωαννίνων Σεραφεῖμ

Ἱερὰ Μητρόπολις Κορινθίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ 2200/40 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» Α.Ν., καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τοῦ Ἐφημερίου τοῦ ἐν Καλετζίῳ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ, προκειμένου νὰ ἀνακηρυχθῶσι ὑποψήφιοι ἐφημεριοὶ τοῦ ὡς ἄνω Ἱ. Ναοῦ.

Ἐν Κορίνθῳ τῇ 17 Ἀπριλίου 1959

† Ὁ Κορινθίας Προκόπιος

Ἱερὰ Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρα 46, 47 καὶ 48 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων», ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων Νομοθετικῶν Διαταγμάτων, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν Ἀγίου Δημητρίου Γουριωτίσσης, Ζωοδόχου Πηγῆς Κουτσοχερίου καὶ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου Νεοχωρίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτίῳ «Ἐκκλησία» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικὰ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2ῃ Ἀπριλίου 1959.

† Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Ἱερόθεος

Ἱερὰ Μητρόπολις Μαρωνας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 47 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» ὡς ἐτροποποιήθη καὶ διὰ μεταγενεστέρων νομοθετικῶν διαταγμάτων, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἐν τῷ Ἱερῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Κοιμήσεως Θεοτόκου Κομοτηνῆς ὑπαρχούσης κενῆς θέσεως τακτικοῦ Ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ἀπαιτούμενα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας, ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα πιστοποιητικὰ. Τὸ πρῶτιστον ἔσται Πτυχίον Θεολογίας.

Ἐν Κομοτηνῇ τῇ 8ῃ Ἀπριλίου 1959

† Ὁ Μαρωνας Τιμόθεος

«ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΝΤΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:

† Ὁ Ἀθηνῶν ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

† Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

† Ὁ Φωκίδος ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΛΟΓΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μήνυμα τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Πάσχα.

Πασχάλιος ποιμαντορικὴ ἐγκύκλιος τοῦ Μακριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Θεοκλήτου πρὸς τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Ἐόρτια Γράμματα.

Ἀρχιμ. Γαβριὴλ Διονυσιάτου, Ἀπάντησις ἐπιβεβλημένη.

Ἀρχιμ. Προκοπίου Παπαθεοδώρου, Μία σταυροφορία.

Παρατηρήσεων Στήλη.

Ἐκκλησιαστικά Χρονικά.

Βιβλιογραφία

Προκηρύξεις ἐκλογῆς ἱερέων.

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Κων. Ἱερὸς Πλατανίτης
Υψηλάντου 66, Ἁγία Βαρβάρα Αιγάλεω.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις, Ἰασιῶν 1.